

VENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Ekim 2014

Sayı: 188 | 2 TL | ISSN: 1302- 7506

**MİL BİDE
MİLÊ BERXWEDANA
ROJAVA û ŞENGALÊ
PIŞTGIRIYE MEZİN BIKE!**

www.partizanarsiv.net

Kulaklarımızda Ekim Devrimi'nin top sesleri

Gözlerimizde de Maoizmin aydınlık gülüsü

EKİM VE ÇİN DEVRİMİ

YOLUMUZU AYDINLATIYOR !

www.partizanarsiv.net

Merhaba;

Yeni dönemin başlamasıyla hız kazanan çalışmalarımız Eylül ayında gerçekleştirdiğimiz divan toplantısıyla daha sistemli bir hal aldı. Bu süreçte Şengal ve Kobanê’de gerçekleşen IŞİD saldırılarına karşı örgütlenen eylem ve etkinliklerin dayanışma kampanyalarının bizde bir parçası olmaya çalıştık. Divan toplantımıza kadar bu çalışmalarla geçen süre bizim açımızdan kampanyamız için hazırlık süreci olarak değerlendirilebilir. Alanlardan gelen önerilerle divan toplantısında daha somut bir biçim verdiğimiz kampanya ile önümüzdeki süreci örgütleyeceğiz.

Roja ve Şengal’de gelişen saldırılar karşısında örülen direniş mevzilerinde bize düşen role uygun bir biçimde konumlanmak, saldırılara cevap olabilmek için bir kampanya başlatmış bulunmaktayız. Kampanyamızın bir yönünü IŞİD saldırılarından kaçan halkımızın insani ihtiyaçlarının giderilmesi için oluşturulan dayanışma ağını güçlendirmek oluştururken, diğer yönünü ise ırkçı söylem ve saldırılarla zayıflatılmak istenen dayanışma-

yı güçlendirme perspektifiyle ele alacağımız şovenizm karşıtı mücadele oluşturacaktır. Açlık ve yoksullukla boğuşan halkımızın ihtiyaçları için çalışacağız, şovenizmi kırmak için direnişe omuz vereceğiz.

Kampanyamızın startını verdiğimiz günlerde Kobanê’de artan IŞİD saldırılarına karşı başlatılan nöbetin bir parçası olduk. Hızlı bir refleks göstererek birçok alanımızdan Kobanê sınırına geldik ve burada oluşturulan dayanışma zincirinin bir halkası da biz olduk. Savaşın hissettirdiklerini sıfır noktasında solumak, büyüyen direnişe buradan omuz vermek YDG açısından önemli bir deneyimdi. Çeşitli pencerelerden ele aldığımız Kobanê deneyimlerinin aktarımlarını bu sayımızda okuyabilirsiniz. Ayrıca kampanyamız kapsamında alanlarda yapılan çalışmaları da takip edebilirsiniz. Lise çalışmalarımızın yoğunlaştığı bir dönemde Liseli YDG’lilerin aktarımlarından faaliyet deneyimlerine yer veriyoruz.

Kasım sayımızda görüşmek dileğiyle...

Umutla ve Dirençle

İsyan.....	2- 3
Özgür Okul.....	11
Forum.....	15
Neo-Liberal Politikalar Kıskaçın Üniversite- ler.....	16-17
Kolektifin Sesi.....	20-22

Kobanê'nin Öğrettikleri.....	23- 37
Denge Ciwanên.....	29-30
Gençlikten Notlar.....	31-32
Genç Kadın.....	35-36
Bellek.....	40

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir: 1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akde-
niz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat 2 No: 8

Rojava ve Şengal İçin İsyanımız Olsun!

TC'nin pratiğine bakacak olursak; Rojava'daki özerklik adımlarına gösterilen tahammülsüzlüğü, PYD'yi yok sayan yaklaşımları TC'nin istediği barışın niteliğini vurguluyor. Kürt halkının herhangi bir alandaki kazanımının kendi iktidarını doğrudan etkileyeceğini iyi bilen TC, Rojava'da ya da Kobanê'deki kazanımları engellemek için harekete geçiyor.

Ortadoğu'da halkların direnişinin bastırılması, yok edilmesi için her türlü ikiyüzlü politikayı yaşama geçirmekten çekinmeyen egemenlerin aynı ikiyüzlülüğü bugün Suriye politikasında da kendini göstermektedir.

En kirlî ve vahşî savaş oyunlarının sergilendiği Ortadoğu'nun her karesi zulmün ve katliamın her türlüşünün en büyük tanıklarından ve mağdurlarındandır. Emperyalistlerin çıkarları uğruna dizayn edilmesi için her dönem yeni bir karesinin talan ve işgal edildiği bu coğrafya, katliamların gölgesinde varlığını sürdürmektedir. Emperyalistler ve yerli uşakları, kendi elleriyle yarattıkları katliam çeteleri aracılığıyla bölgede halkların direnişine ve mücadelesine karşı saldırmakta, bu çetelerin her türlü silah, mühimmat ihtiyaçlarını ise hiç çekinmeden bizzat karşılamaktadırlar. Emperyalistlerin maşalık görevini gören bu çetelerin en vahşisi ve halka en büyük zulmü yapanı ise bugün IŞİD'dir.

Emperyalistlerin Ortadoğu ile ilgili planladıkları proje nettir. IŞİD gibi eli kanlı çetelerin, bölgedeki TC gibi devletlerin bu projede aldıkları rolde ortadadır. Her türlü silah ve mali kaynak TC'den çetelere aktılmaktadır. Öyle ki bu çetelerin ülke içine giriş-çıkışlarına ses edilemez, tanklar-toplar emirlerindedir. Suriye ve Irak'ta IŞİD Kürt halkına, diğer inanç ve mezheplere yönelik katliamlarına her gün bir yenisini eklerken bu emperyalist devletlerin aldığı tutum ortadadır. Buna rağmen emperyalist tekel-ler, kendi kimliklerine uygun bir biçimde büyük bir ikiyüzlülük sergilemektedirler. Göstermelik operasyonlarla yaptıkları katliamın üstünü örtmeye, halkın bilincinde bir

yanılısma yaratarak IŞİD'in arkasında konumlandıkları güçlerini gizlemeyi hedeflemektedirler.

Oluşturdukları koalisyonunda hizmet ettiği/edeceği tek amaç budur. Bu amaçlarını hayata geçirmek için her türlü ikiyüzlülüğü büyük bir oyunculuk başarısıyla sahneye TC'nin çıkardığı Suriye-Irak Tezkeresi'nin amacı aynıdır.

AKP'nin tezkeresi işgal ve katliamdır!

AKP'nin tezkeresinin hedefinde IŞİD'in Kürt halkına ya da Êzidi'lere yaptığı katliamların olmadığı herkesçe malumdur. IŞİD çetesini bu kadar beslerken, kaynaklarını bu çetenin katliamlarını büyütmesi için seferber ederken, çetenin ülke içine giriş-çıkışı sıradanken, yaralıları bölge hastanelerinde tedavi edilirken bir yandan da Türkiye sınırına bu çetenin vahşetinden kaçmak için sığınanlara pervasızca saldırmakta, sınıra gelenlerin önüne "güvenlik" duvarları örülmekte, Kobanê'ye gitmek isteyenlerin geçişi engellenmekte ve gaza boğulmaktalar.

Bütün bunlar haftalardır Kobanê sınırında çetelerin zulmünden kaçan halka ve onlara destek olmak için orada olanlara pervasızca saldıran TC'nin politikasıdır. Bu durumda tezkerenin IŞİD'le çok derdinin olmadığı gayet nettir. Tezkerenin esas amacı, işgal ve katliamdır. Bunun için de tezkerenin hedefindekiler, PKK ve PYD'dir.

Bu durum TC açısından o kadar nettir ki; tezkere gerekçesinin giriş cümlesi başka söze ihtiyaç bırakmamaktadır. Giriş cümlesinde; *"Türkiye'nin güney kara sınırları boyunca ulusal güvenliğimize dönük risk ve tehditler, son dönemde yaşanan gelişmeler neticesinde ciddi biçimde artmıştır. Irak'ın kuzey bölgesinde, silahlı PKK terör unsurları varlığını sürdürmektedir. Öte yandan, Suriye ve Irak'ta diğer terör unsurlarının sayısı ve ortaya koydukları tehditte de önemli artış gözlenmektedir."* denilmektedir.

Bu sözlerle esas hedefin IŞİD'e karşı savaşan PKK ve PYD olduğu, IŞİD'in ise tali bir unsur olduğu TC tarafından da ortaya konulmuştur.

Emperyalist devletlerin Ortadoğu'daki çıkar dalaşına dahil olmak için emperyalistlerin kendine biçtiği rolü bütün gerekleriyle yerine getirme temel perspektifiyle hareket eden TC, bazen kendi sınırlarını zorlamış yeri

geldiğinde kendi efendilerine meydan okumuş, her fırsatta Suriye'ye saldırganlığını dile getirmiştir. Bölgesel konumunun verdiği avantajlarla birlikte yer yer efendilerinden daha sabırsız ve saldırgan olmuştur.

TC'nin Suriye Politikası; Sınır Tanınamaz İkiyüzlülük!

T. Erdoğan henüz sıfatını Cumhurbaşkanlığıyla taçlandırmadan evvel, "Suriye'ye sınırlı müdahale bizi tatmin etmez" sözleriyle saldırganlıkta sınır tanımayacaklarını ifade etmişti. Nitekim bugüne gelinceye değin her fırsatta bu sözlerini desteleyen açıklamalar yapmış, kendine biçilen misyona uygun konumlanmak, efendilerinin yüzünü kara çıkarmamak için uğraşmaktan vazgeçmemiştir. Bu uğraşlardan birisi ise efendilerince yaratılan çetelerle arayı iyi tutmak, yağmacılardan-katliamcılardan her koşulda desteğini esirgememektir. Şimdi ise Ortadoğu'nun değişen konjonktürüne uyması istenmekte.

Bugün gelişen bütün durumlar "çözüm sürecini" tartışmayı koşullamaktadır. Hazırlanamayan yol haritaları, atcağız denilen ama bir türlü atılamayan TC'nin adımları, oyalama taktikleri ile süreç bugüne vardırıldı. Ancak ne var ki; TC açısından Ortadoğu politikasında da belirleyici unsur kendi sınırlarında içerisinde olan ulusal sorun ve ulusal harekettir. Bu konuda attığı/atmadığı adımlar kendi geleceğini belirleyecektir.

TC barıştık, barışıyoruz diye yaygara koparıırken; Kürt ulusunun her türlü talebine ve mücadele alanlarına saldırılarına hız kesmeden devam ederken bir yandan da Suriye'de Kürt halkını katlediyor. Ortadoğu'da söz söyleyenlerin arasına karışmak için Rojava'da da Kürt halkını karşısına almaktan çekinmiyor. Esas olarak barışıyoruz yalanları arasında TC'nin Rojava ile ilgili yaklaşımı içeride ya da dışarıda ulusal soruna yaklaşımının özünü vuruyor.

TC'nin pratiğine bakacak olursak; Rojava'daki özerklik adımlarına gösterilen tahammülsüzlüğü, PYD'yi yok sayan yaklaşımları TC'nin istediği barışın niteliğini vuruyor. Kürt halkının herhangi bir alandaki kazanımının kendi iktidarını doğrudan etkileyeceğini iyi bilen TC, Rojava'da ya da Kobanê'deki kazanımları engellemek için harekete geçiyor.

Yol haritasının rehberi TC!

Kobanê'de saldırılar sürerken uzun süredir beklenen bir türlü oluşturulamayan yol haritası ile ilgili "gelişmeler" kamuoyuna servis edilirken, IŞİD Kobane'ye üç cepheden saldırılarını sürdürmekte. Binlerce insan Kobane'yi korumak için sınırı geçip YPG saflarına katılmakta ve yine yüzlerce insan sınırda, coğrafyamızdan IŞİD'e akan yardımları engellemek için nöbette.

Birinci ayını dolduran Kobanê saldırılarında; yine çok-

ça tanıklık ettiğimiz karelerle karşılaştık. Saldırlardan kaçan binlerce insan, yaralananlar, gözaltına alınanlar, anesini kaybeden, mayınlı arazide katledilen çocuklar, çocuklarının savaş sloganlarıyla huzur bulan Kürt analar...

Kobanê'deki bu durum ve TC'nin yaklaşımı yol haritasının rengini esas olarak belli etmiştir. A. Öcalan, tezkerenin onaylanmasının hemen ardından heyet ile yaptığı görüşmede; "Kobanê kuşatması sıradan bir kent kuşatması olmanın çok ötesinde, sadece Kürt halkının demokratik kazanımlarını hedeflemekle kalmayıp Türkiye'yi de yeni bir darbe sürecine sokacaktır. Bu katliam girişimi amacına ulaşırsa hem süreci sonlandıracak, hem de yeni ve uzun sürecek bir darbenin temellerini atacaktır." dedi. TC'nin yol haritasını bir kenara bırakırsak; Rojava'nın, Kobanê'nin direnişi gösterdiği açık biçimde görünmektedir.

Kobanê için direnişe omuz ver, dayanışmayı yükselt!

Hiç kimsenin göz yumamayacağı bu direniş ve katliam karşısında halk gençliği de yerini almalıdır. Kobanê özgülünde, Rojava'da yaşananlar, bütün politik öznelerin gündeminde yer almalıdır.

YDG olarak geçtiğimiz günlerde; "Rojava ve Şengal İçin Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt" şiarıyla başlattığımız kampanyamızın ilk gündemlerinden biri oldu Kobanê. Kobanê'deki saldırılara ses çıkarmak ve Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek amacıyla kampanyamızın ilk adımlarını Kobanê sınırına giderek ördük. Hem sınırda bu savaşın en net hissedildiği alanda hem diğer alanlarda olmalı ve IŞİD'in yaptığı katliamları anlatmalı, karşı durmalıyız. Kampanyamız dâhilinde direniş sloganlarına bizimde sesimiz karışmalıdır.

Bu kampanya etrafında en geniş kesim, halkımızın ihtiyaçları için yardımlaşma ruhunu geliştirmeli, saklanmaya çalışılan direnişi daha fazla anlatarak dayanışma ruhunu yaşatmalıyız.

Kampanyanın bir ayağını bu saldırılardan kaçan halkımızın insani ihtiyaçlarını karşılamak için örgütleyeceğimiz yardım kampanyası oluşturmaktadır, halk gençliğini yoksullukla, açlıkla mücadele eden halkımız için dayanışma ruhuyla seferber etmeliyiz.

Kampanyamızın diğer ayağını ise şovenizmle mücadelede aldığımız rol oluşturmaktadır. Irkçılık pompalayan dayanışmanın önüne geçmek isteyen TC'nin oyunlarını, AKP'nin ikiyüzlü politikalarını her alanda teşhir etmeliyiz. Kobanê'den Pirsüs'e yaşanan göç sırasında mayın patlaması sonucu katledilen Mazhar Mahmud için şovenizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Faşizmin en kanlı yüzüyle çocukluğunu yitirenler için, Kobanê'ye ses çıkarmak için YDG kampanyasıyla şovenizm karşıtı mücadeleyi yükseltme vaktidir.

YDG Kampanya Çalışmalarından

YDG afişleriyle Dersim'de kampanya startını verdik!

Dersim Liseli Gençlik olarak 28 Eylül tarihinde "Rojava ve Şengal İçin Direnişe omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt!" kampanyası çerçevesinde afiş çalışmasına çıktık. Dersim merkezde yapmış olduğumuz afişin gündem bakımından önem taşıyor oluşu kitlenin de oldukça ilgisini çekti. Afiş çalışmamızda kitleyle yaptığımız sohbetlerde kampanyamız hakkında bilgi verdik.

Çalışmalarımız yardım stantlarıyla devam ediyor!

Kampanyamız kapsamında Dersim merkezde Rojava ve Şengal halkıyla dayanışma standı açtık. Nihat Konak için yürütülen imza kampanyasını da çalışmamızın bir parçası haline getirdik. Ortadoğu'da yaşanan emperyalist saldırılar ve keyfi uygulamalarla infazı yakılan Nihat Konak'ın durumu ile ilgili, standımıza ilgi gösteren Dersim halkını bilgilendirdik.

Pertek'te kampanya çalışması!

Pertek YDG olarak yeni dönemin başlamasıyla birlikte bir toplantı gerçekleştirdik. Bu sürede divan toplantımızla karara ulaşan "Rojava ve Şengal İçin Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt!" şiarlı kampanyamızın ilk adımını atmış olduk. Alanda aldığımız toplantıda kararlaştırdığımız çalışmalara Pertek'in her yerine afişlerimizi yaparak başladık. Afişlerimiz kitlenin ilgisini oldukça çekti.

İstanbul Kadıköy'de Stant Çalışması!

Dergimizin yeni sayısının çıkmasıyla birlikte Kadıköy'de stant açarak dergimizi halk gençliğine ulaştırdık. Standımızın etrafında bulunan duvarlara YDG imzalı "Filistin, Rojava, Şengal zafer direnenlerin olacak" ve "Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık!" ozalitlerini asarak çalışmamızı sürdürdük. Dergimizi meydana insanlara ulaştırırken standımıza gelen insanlarla konuşma ve tanışma fırsatını elde ettik.

İstanbul Üniversitesi'nde Stant Çalışması!

Okulların açılmasıyla birlikte yeni kayıt olan öğrencilerle tanışmak için YDG tarafından İstanbul Üniversitesi'nde stant açıldı. Standa gelen öğrencilerle konuşularak öğrencilere YDG anlatıldı ve dergimiz verildi. Ayrıca okulun içine Rojava ile ilgili "Rojava'ya Sessiz Kalma", "Filistin'de intifada, Rojava'da serhildan kazanacak", "Filistin, Rojava, Şengal Zafer Direnenlerin Olacak" yazılamaları yapıldı.

İÜ'deki saldırı Sarıgazi'de protesto edildi!

İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt Kampüsü'nde yüzleri maskeli, kendilerine Müslüman Gençlik diyen faşistlerin devrimcilere saldırılarını Sarıgazi YDG olarak protesto ettik. Bir YDG faaliyetçisinin de yaralandığı bu saldırı ile ilgili olarak gerçekleşen yürüyüş, yağmura rağmen kitlenin geniş katılımı ile yapıldı.

Sloganlarla yürüyen kitlenin Demokrasi Caddesi girişine gelmesinin ardından ise basın açıklaması yapıldı.

İzmir YDG'nin kampanya çalışmalarından...

İzmir'de Partizan ve YDG okurları olarak ortak almış olduğumuz kararla birlikte, hapishane idaresinin dilekçesini 'kaybetmesi' sonucu infazı yakılan Nihat Konak için yürütülen imza kampanyasını ve gazetemiz Özgür Gelecek'in Şengal halkı için başlatmış olduğu yardım kampanyasını yaygınlaştırmak için kampanya çalışmalarına başladık.

Kampanyamızı duvarlara işledik!

Menemen ve Narlıdere’de Nihat Konak ve Şengal halkı için yazılımlar yaptık.

YDG’nin yürütme komisyonu olarak almış olduğumuz kararlar doğrultusunda Menemen ve Narlıdere YDG olarak kendi alanlarımızda kampanyamızı daha geniş kitlelere duyurmak için yazılımlar yaptık. Menemen’de Asarlık ve Yeni Mahalle’de “#Nihat Konak’a Özgürlük, Şengal Halkı Yalnız Değildir! ,Nihat konak Serbest bırakılsın!” yazılımları yaptık. Narlıdere’de ise birçok noktaya Nihat Konak’a Özgürlük, Partizan ve YDG imzalı yazılımlar yaptık.

Gazetemiz aracılığıyla kampanyamızı kitlelere duyurduk!

Narlıdere YDG olarak kampanyayı daha da yaygınlaştırmak için 13 Eylül Cumartesi günü Narlıdere Çatalkaya mahallesinde gazete dağıtımına çıktık. Mahalle halkının genel olarak yoğun ilgisiyle karşılaştık. Gazetemizin gelirinin Şengal’e Êzidi halkına gönderileceğini değindik.

Stantlarla dayanışma ağı ördük!

Kampanyamızı kitlelerle ulaştırmak için Konak YKM önünde Partizan ve YDG okurları olarak stand açtık. Standımızı ozalitletler, dövizler ve flamalarımızla daha görünür hale getirdik. Nihat konak için başlatmış olduğumuz imza kampanyasına da ajitasyonlarla kitlenin katılımını sağladık. Konakta bulunan kitlenin kampanyamıza ilgisi oldukça fazlaydı. Kitleye hem gazetemizi ulaştırmış hem de Şengal halkıyla dayanışmayı daha da büyütmüş olduk. Polisin çalışmamızı engellemek için yoğun baskısına rağmen çalışmamız oldukça verimli geçti.

İzmir’de Kampanya Çalışmaları

Ege Üniversitesinde kampus içerisine yapmış olduğumuz afiş çalışmasıyla başlamış olduğumuz kampanya çalışmasına Ege Üniversitesindeki Hazırlık Fakültesi içerisine yapmış olduğumuz duvar gazetesi ve standımızla devam ettik.

Ege Üniversitesi içindeki kafeleri dolaşarak hem dergimizi dağıtmaya çalıştık, hem de hali hazırda kampanya çalışmamızı okulda bulunan

öğrencilerle tartışma fırsatı yakaladık. Daha sonra Konak Merkezde standımızı açtık. Flamalarımız ve çıkarmış olduğuz resimlerle renkli hale getirmeye çalıştık. Kısa bir sürede bağış kutumuza ilginin yoğun olduğunu gördük. Bir çok insanla AKP’nin Ortadoğu’daki politikalarını tartışma şansı yakaladık.

Mersin’de toplantıyla kadın çalışmalarımıza başladık!

Mersin ve Tarsus YDG Kadın Komisyonları olarak toplantı yaptık. Kampanyamızın kadın yüzünü örmek ve YDK buluşmasına hazırlık için tartışma yürüttük. Şengal’de kadın bedenine yapılan saldırıları, kadın kitlelerine daha çok anlatıp dayanışmayı büyüteceğiz. Yapılacak olan çeşitli çalışmalarla hem Şengal’deki kadınların neler yaşadıklarını kitleye ulaştırıp tartışacağız hem de oradaki kadınların özel ihtiyaçları dâhilinde yardım kampanyası başlatacağız. Ayrıca YDK buluşmasının gündemleri çerçevesinde eğitim çalışması yaptık. Genç kadınların katılımın yoğun olduğu eğitim çalışmamız oldukça verimliydi.

Mersin’de Kampanya Çalışması!

Mersin Üniversitesi’nde YDG olarak Kobanê halkı ile dayanışma standı açtık. Başlattığımız “*Rojava ve Şengal için Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt!*” kampanyasının ilk adımlarını attık.

Üniversitenin belli bölgelerine ve standımızın etrafına afişlerimizi yaptık. Standımıza dergimizi ve Özgür Gelecek gazetesini koyduk. Aynı zamanda standımıza Rojava halkıyla dayanışmayı büyütme için çıkardığımız kartları koyarak standımızı renklendirdik.

Zorunlu Asimilasyon Dersleri!

TC devleti kurulduğundan bu yana farklı ulus, inanç ve milliyete mensup insanları sistematik olarak katliama maruz bırakmış, katletmeye fırsat bulamadıklarını ise zorla asimile etmeye çalışmıştır. Cumhuriyetin kuruluşundan sonra Sünni Türk olmayanlara yönelik kapsamlı asimilasyon politikaları uygulanmıştır. 3 Mart 1924 tarihinde TBMM tarafından kabul edilen Tevhidi Tedrisat Kanunu ile mahalle okulları ve medreseler kapatılmıştır. Aynı zamanda bu kanunla Misyoner ve azınlık okulları Milli Eğitim Bakanlığı denetimine alınarak; dinsel ve siyasal amaçlı eğitim yasaklanmış, Tarih ve Türkçe dersleri de eklenmiştir. Ekletilen derslere bakarsak amaçlarının ne olduğunu görmüş oluruz. Egemenler kendi çarpık tarihlerini insanlar üzerinde zorla benimsetmeye çalışmış ve diğer milliyetlerden insanları asimile etmek için Türkçe derslerine zorunluluk getirmiştir. Ayrıca o dönemde azınlık kitaplarında ki Aziz resimleri çıkartılmış, okul binalarındaki haçlar kaldırılmıştır. Din dersi tevhidi tedrisat kanunu ile başta isteğe bağlı ders haline getirilmiş ve daha sonra 1939 ile 1948 arasında örgün eğitimde hiç yer almamıştır. Ayrıca 25 Kasım 1925'te şapka giyilmesi hakkında kanun çıkarılarak Türkiye içerisinde dinsel kıyafetlerle dolaşmak yasaklanarak inanç özgürlükleri de yok edildi.

Bu yasayla birçok farklı dinden insanın yaşam tarzına müdahale edilerek tek tipleştirilmeye çalışıldı. Ayrıca aynı yıl içerisinde tekke ve zaviyeler de kapatılarak inançlar üzerindeki asimilasyona devam edilmiştir. Bu yasadan en çok etkilenen de kuşkusuz ki Aleviler olmuştur. Kemalist devrim aslında kadim halklara yapılmış sosyal ve kültürel soykırımdan başka bir şey değildir. Anti-demokratik yasalarla kılıflanan yasakların devrimle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. İlla tanımlamak gerekirse karşı-devrim desek yerinde bir tanımlama olur. Çünkü Kemalist devrim Anadolu ve T.Kürdistan halklarının lehine değil aleyhine yapılmıştır. 1928'de çıkarılan bir kanunla Türk Alfabesi kabul edilerek eğitimde tekçiliğe doğru geçiş yapılmıştır. Bu süreçte ana dilde eğitim hakkı tırpanlanmış Süryaniler azınlık olmasına rağmen onların okulları kapatılarak eğitim hakları elinden alınmıştır. Bu coğrafyanın insanları; "*Vatandaş Türkçe Konuş Kampanyaları*" ile psikolojik ve kültürel baskı sonucu kendi dinini konuşamaz hale gelmiş ve çocuklarına bile kendi isimlerini koymayıp Türkçe isimler koymuşlardır. TC Devleti'nin kuruluşundan bu yana, asimile edilmeye çalışılan ulus ve inançlar her seferinde devletin karşısına

dikilerek uygulamalara başkaldırmışlardır. Cumhuriyetin kuruluşundan sonraki Kürt isyanlarına bakarsak durumu açıkça görmüş olacağız. Yaşanan Kürt isyanlarına azgınca saldırılarak yaşlı, genç, çocuk demeden binlerce kişi katledilmiştir. Bu katliamlardan nasibini alan sadece farklı ulustan insanlar değil aynı zamanda farklı inançtan insanlar da paylarına düşeni almışlardır...

Dersim'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta devletin gerek yüzüyle karşılaşmışlardır. M. Kemal'den aldıkları dersle Alevileri katletmekten arılları hiç sakınmamıştır. Yaşanan katliamların asıl nedeni kişiyi inanç ve değerlerinden yalıtarak sistemin değerlerini benimsetmektir. Sistem bunu sadece katliamlarla yapamayacağını bildiği için farklı asimilasyon politikaları kullanmıştır. Alevilik inancını yok sayarak sapkınlık olarak ifade etmiştir. Asimilasyon politikalarını eğitim alanında da sürdürmüştür. Yıllarca farklı inançtan insanlara zorunlu din eğitimi verilmiştir. Daha ilkokulda verilen din dersleriyle çocukları asimile etmeye çalışarak kendi inançlarına düşman etmeye çalışmışlardır. Diğer inançlardan hiç bahsedilmemesine rağmen bolca Sünni inancından bahsedilmekte ve Sünniliğin propagandası yapılmaktadır.

Din kitaplarında diğer inançlar kötülenmekte yâda hiç konusu geçmemektedir. Örneğin, Alevilerin ibadethanesi olan cem evi için "mekân" denilerek içi boşaltılmak istenmektedir. Devlet de bu ayrımcılığı giderek sürdürmektedir. Var olan İmam Hatip Liseleri çoğalmakta ve halk gençliği bu okullara mahkûm edilmektedir. 4+4+4 sistemi ile daha da gericileştirilen eğitim sistemi lise-li halk gençliğini düşünmeyen, sorgulamayan, inançlarına yabancılaşan bir noktaya getirmek istemiştir. 14 Alevi ailenin zorunlu din dersinin kaldırılması talebiyle yaptığı başvuruya ilişkin AİHM'in son olarak karar verdiği "*zorunlu din dersleri kaldırılmalıdır*" kararı bile devlet cephesinden sert tepkilerle karşılanmıştır. Yaptıkları açıklamalar ile din dersinin zorunluluğunun nedenini açıklama yarışına girildi. TC'nin Başkomutanı yaptığı açıklama ile din dersinin kaldırılması sonucu uyuşturucunun, bağımlılığın, şiddetin artacağını ifade etmiştir. "Yardımcısı" olan Davutoğlu ise din dersinin Türkiye için elzem olduğunu ifade etmiştir. Egemenler cephesinde din dersine verilen önemi hep birlikte görmüş olduk. Bizler Yeni Demokrat Gençlik olarak varolan çarpık anti-bilimsel gerici bu eğitim sistemine karşı bilimsel, demokratik, eşit ve anadilde eğitimi gündemleştirerek yeni demokrasi mücadelesini büyütmeliyiz.

Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li

YDG'liler İŞ-KUR Direnişinin Yanında

Ankara: Wan İŞ-KUR işçilerinin Ankara'daki direnişlerinin bugün 7.gününde.

Wan'dan gelen 150 İŞ-KUR işçisi işten çıkarılmalarına karşı Ankara'daki direnişlerini hergün biraz daha büyütüyor. Bu direnişe Ankara YDG olarak destek vermek amacıyla kitlesel bir şekilde işçileri ziyaret ettik. Mithatpaşa Bulvarı'ndan, Abdi İpekçi Parkı'na sloganlarla yürüyen YDG'liler Yürüyüş esnasında sık sık "İşçilerin katili patron ağa devleti", "İŞ-Kur işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları attı. YDG İşçilerin bulunduğu alana geldiğinde ise bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada: "İşçileri katletmenin, işçileri güvencesiz bir şekilde ölüme mahkum ederek çalıştırmanın adı taşeron sistemi oldu" diyen YDG'liler ayrıca 3 aydır Wan'da devam eden direniş bugün Ankara'da sürüyor diyerek ve İŞ-KUR işçilerinin vermiş olduğu onurlu mücadelenin destekçisi olacağını belirtti.

Açıklamanın ardından işçiler adına da bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada gençlikten doğru Wan işçilerine verilen desteğin çok önemli olduğuna ve geleceğin gençlikte olduğu vurgulandı.

YDG'nin yaptığı ve Partizan'ın da destek verdiği eylem, işçilerle yapılan sohbetlerin ve çekilen halayların ardından sonlandırıldı.

"Merhaba;"

Öncelikle konuya şöyle giriş yapmak istiyorum. İnsanların ırkları üzerinden yargılanmaları ve eleştirilmeleri kadar yanlış bir davranış var mıdır? İnsanların var olan ırklarını değiştirme gibi bir fırsatları olsaydı belki de insanlar bu olumsuz yaşadıkları olaylardan dolayı değiştirebilirlerdi. Irkçılık saldırılarına en çok maruz kalmış milletlerden bir tanesi de Kürt milletidir. Bu saldırıları kendi yaşadığım olaylar üzerinden anlatmak istiyorum.

Okula ilk başladığım dönemleri hiçbir zaman unutamam, beni zaten mücadeleye sürükleyen en büyük etken de bu olmuştu. Okuldaki diğer öğrenciler sürekli beni ve arkadaşları Kürt olduğumuzdan dolayı küçümser ve dışlardı. "Pis Kürtler", "Terörist" gibi aşağılayıcı sözler kullanarak bizleri hep küçük duruma düşürürlerdi. O yaşta sürekli şunu dilerdim keşke başka bir yerde dünyaya gelseydim, başka milletten olsaydım da bunlarla karşılaşmasaydım... Birde şu okulda yeni öğretmen geldiğinde yaşanan tanışma fasıllarını sevmezdim. Niye mi? Çünkü öğretmenimiz nerelisin dediğinde istemesek de "İstanbuluyuz" derdik nedeni ise onların bizi herkesin içerisinde küçük düşürmesinden korkmamızdı. Bizler onlar gibi aynı haklara sahip olmayı aynı değerleri paylaşmayı çok isterdik. Bu yaşadıklarım aklıma geldikçe PKK'nin Komutanlarından Agit'i (Mahsun Korkmaz) düşünüyorum. Ablasının sadece kardeşine Türkçe söylediği "devrildi" kelimesini anlamadığı için Kürtçe cevap vermesi üzerine öğretmeninden tokat yemişti. Komutan Agit'in ablasına kızarak neden karşılık vermedin demesi

ve bu olaydan sonra yemin ederek bunun hesabını soracağımı söylemesi beni her zaman çok etkiledi. Keşke bizde gücümüze güvenerek bu komutanlar gibi yaşadığımız bu olumsuzluklara sessiz kalmasak. Çünkü biliyoruz ki; biz sustukça bunların üzerimizdeki baskıları, nefretleri ve düşmanlıkları daha çok artacak. Bunların nefretlerini yok etmek için yapılacak tek şey örgütlü bir biçim de mücadele etmektir. Yoksa yaşadığımızı daha çok yaşayıp, insanların hayatlarımıza müdahaleleriyle, baskılarıyla yaşantımız söner gider.

Olayı birde Kobanê'de olan katliam üzerinden değerlendirmek istiyorum. Kobanê'de şuanda, örgütlü mücadelenin ne kadar önemli olduğunu fazlasıyla görmekteyiz. IŞİD çetelerine karşı birlik olduğunu orada görmekteyiz. Fakat şurası da biraz ilginç geliyor; "çocukların öldürüldüğü dünya da kimse masum değildir" derken Gazze için devlet yardım seferberliği ilan ederken, camilerde okullarda her yerde yardım toplanırken neden Kobanê halkı, Êzidi halkı için devlet hiçbir şey yapmıyor. Bunun sebebi nedir size? İnsanları milliyetleri, inançları veya yaşadıkları coğrafi bölge üzerinde mi değerlendirilmeye gerekiyor? Kimse kimseyi milleti, inançları, yaşadığı topraklara göre yargılayamaz. Acının dili, ırkı, inancı olmaz diyerek herkesi örgütlü mücadeleye çağırıyorum.

Biji Berxwada Kobane!

Biji Biratiya Gelan!

DMO'dan bir YDG'li

AĞAÇ YAŞKEN KANDIRILIR!

Başörtüsünün ortaokulda serbest olması, daha farklı bir cümleyle politik cambazlığın, yok din kisvesi altında çocuk zihnine ve bedenine saldırganın ıslah edilmiş halidir. Yoğun gündem kargaşası arasında, başörtüsünü serbest bırakan uygulamanın kabul edilip araya sıkıştırılması din üzerinden siyaset

yapanların azınlıkları asimile etme ve kendi dinlerini zorla benimsetme çabasından başka bir şey değildir.

4+4+4 eğitim sistemi ile sözde eğitim gören/görecek olan çocukların okula başlama yaşlarını küçültmekle, ruhsal adaptasyonlarını bozarak birinci hamleyi yapan devlet "ağaç yaşken kandırılır" projesiyle, karar verme iradesinin tam anlamıyla oluşmadığı ortaokul çağındaki çocuklarda türban yasasını çıkararak devamlılığını sağlamıştır.

Öte yandan 4 yılda ortalama 45 çocuğun öldüğü ve her yıl yüzlercesinin yaralandığı okullarda fiziksel güvenliği sağlamakta hiçbir ilerleme sarf etmeyen devlet; laf din ve maddiyata geldiğinde canla başla hareket ederek katliamlar listesindeki yerini koyulaştırıp altını çizmektedir. Ortaokul çağındaki bir çocuğun dini bir inanca sahip olması veyahut din seçme gibi bir durumu söz konusu olamayacağı gibi tamamen kendi isteği ile başörtüsü kullanması da söz konusu olamaz! Gerek aile baskısında gerekse aileden almış olduğu kültürden kaynaklı ufak yaşta başörtüsü kullanan çocukların her alanda özgüven kaybı yaşadığı, yöneliminde bozuklukların ortaya çıktığı herkesçe bilinen gerçeklerdir. Bilinçli olarak kız çocuklarının içerisine itildiği durum kısmi anlamda hayat karartma olarak da ifade edilebilir.

En pürüzlü hali ile öğrenciler arasında gruplaşmalara neden olacak olan bu sistem devletin iştahını kabartan din, dil, ırk tartışmalarına da sebebiyet verecektir. Bu sistemi özgürlük olarak işleyenler; dövme, küpe, makyaj, siyasi içerikli her tür materyali yasaklayarak kendi savunmasını kendisi düşürmektedir.

Devlet "Dindar Gençlik" hayalleri ile ortaokul çağındaki öğrencinin irade sahibi olduklarını iddia ederken, Kürdistan'da direngenlik gösteren koca yürekli çocuklara, "ufak bedenleri kandırılmış öne sürülmüş" gibi sözleriyle beraber faşistçe saldırmaktadır. Ağıtlar ile büyüyen

savaş çocuklarının beş yaşında büyüdüklerini de göz ardı etmektedir. Faşistlikte sınır tanımayan egemenler, elektrik çarpması sonucu okulda yaşamını yitiren Yunus Eser için "Yaşasaydı dahi ailesine faydası olmazdı" diyerek bireyi toplum içerisinde önemsiz gördüğü sadece çıkarlarına hitap edenlerin varlığını

kabul ettiğini göstermiştir. Bu daha net gösteriyor ki devlet kendisine birey yaratma çabasındadır.

Tüm bunlardan bahsetmişken Milli Eğitim Bakanı'nın nerede ne iş yaptığını da merak etmiyor değiliz. Hangi bakanlık kurulursa kurulsun yönetenin sadece bir grup insanın söz sahibi olduğu devlet mekanizması olması ve din üzerinden "halkın ensesine sille vurması" kinimizi bilememektedir.

Sömürünün yeni adı TEOG!

Dindar bir nesil yaratma isteği; gençliği köreltme, sömürüler, haksızlıklar karşısında sessiz kılma amaçlıdır. TEOG sistemi ile de alternatifsiz bırakılan gençlerin İmam Hatip Liseleri'ne gitmeye zorlanmalarını da belirterek, kesinkes gerçekleştirilmek istenen zorbalıkların şimdide gözünü ortaokul sıralarına diktiğini görmekteyiz.

Daha başörtüsünü kendi başına takamayacak yaşta ki çocukların sırtından yürütülen oyunlar, haliyle akliselim her insan tarafından tepkiyle karşılanır. Ancak harekete geçip, başkaldırmak için yalnız akılların değil vicdanlarında selim olması gerekmektedir. Temiz giysilere sarmalanarak saklanan kirli düşünceler karşısına inşa etmek istediğimiz umut kalelerini kurmanın yolu da atılan bir adımın üstüne binlerce adım ile yürümekten geçer. Sesleri yükseltip, korkuları küçültmek için devletin sömürülerini, kokuşmuş zihniyetlerini teşhir etmek gerekir.

Son olarak şunu belirtmeliyiz ki, türban meselesi ortaokul kapılarını çalınca o kapıyı açan ve kapıdan kovanlar yine devrimci mücadele bilincini kuşananlar olacaktır. Gençliğe düşen görev ise "cami-cemevi projelerine karşı, TEOG sistemine karşı, başörtüsünün kirli emellerce kullanılmasına karşı" seslerini YDG saflarından daha net duyurmaktır.

Dersim'den bir YDG'li

Zafer Direnenlerin Olacak!

Son günlerde artan IŞİD saldırılarına karşı İstanbul Üniversitesi'nde düzenlenen eyleme katılma kararı alınmıştı. Ben ilk kez İstanbul Üniversitesine gitmenin heyecanı ve orada yaşacaklarımın merakı ile yola çıkmıştık. İstanbul Üniversitesi benim için kardeşliğin, özgürlüğün, direnişin öneminin büyük olduğu bir yerdir. Öğrencilerin orada özgürce ve örgütlü bir şekilde mücadele etmeleri beni çok etkiledi...

Buradaki bu güzel durumdan dolayı üniversiteyi orada okuma kararına vardım sonra ise neden bizler liselerde böyle değiliz? Neden okul yönetiminde bizlere de yer verilmiyor diye çeşitli sorunlar ve sorular aklımı kurcalamaya başladı. Bu sorunları ve çelişkileri düşününce bunun için yapılacak tek şeyin örgütlü mücadeleden geçtiğini, bizlerin onların sistemine göre değil de halkın, devrimcilerin kendi iradelerine göre daha doğrusu örgütlü mücadele ile sorunları açacağımıza karar verdim.

Belki de okula ilk geldiğim de bunlarla karşılaşacağım hiç aklıma bile gelmemiştir ama bunları gördüğüm için de kendimi çok şanslı hissettim. Oradan döndükten sonra bunu okulda bulunan arkadaşlarıma anlattım onlar bile benim gibi çok şaşırды ve onlarda benim gibi üniversiteyi orada okuma kararı aldı. Öğrencilerin insanlarla olan ilişkileri, insanlara yardımcı olmaları, gündem de olan olaylara sessiz kalmamaları, ezilen halklarla dayanışma içinde olmaları, yardım toplamaları beni ve arkadaşlarımı çok etkilemişti.

Onların yok göstermiş olduğu mücadeleye teşvik edici, direnişe bağlayıcı tavrı, haksızlıklara karşı dik durmayı öğretiyordu. İnanmışımız daima zafere ulaştıracağımızı biliyorduk. Okulda gösterilen o birlik duygusunun ve mücadelelerinin her daim yanlarında olacağını buradan bir kez daha belirtmek istiyorum.

Toki'den bir YDG'li

Bizler Kimiz ve Ne İstiyoruz?

Genciz çok genciz. Düşlerimizde sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya var. Dağda şehirde her yerdeyiz. İsyanın çocuklarıyız. Kan kıvıllı bayrağımızı dalgalandırmak istiyoruz göklerde. Bizler bugünden yarının tarihini yazıyorsak eğer, gençlik olarak elimizden gelen ne varsa yapmalıyız.

Hayalperestliği, romantik duyguları bırakıp tarihimize sahip çıkmalıyız. Bizlere tek miras, davamız kalmışken ne revizyonistlere ne de oportünistlere yer var aramızda. Tarih bizi utançla değil, önderlerinin yolundan giden neferler olarak yazmalıdır.

Devletin sindirme, yok etme, asimilasyon politikalarına karşı kendini halkına adayan gençler olarak örgütlenmeliyiz. Bugün halkımızı işgalcilerden, emperyalist devletlerden, çetelerden koruyacaksak eğer bunun tek yolunun örgütlülüğten geçeceğini hepimiz bilmeliyiz. Bugün, Suriye ve Irak Kürdistan toprakları işgal altında iken örgütlü bir direniş gösteren Kürt halkını örnek almalı ve direnişe katılmalıyız.

Eğer yarını sınıfsızlaştırmaktan bahsedeceksek nerede ezilen halk varsa onlarla olmalı ve direnişlerine destek olmalıyız. Biz gençler olarak ne kadar duyarlı olursak, hayatın acımasız yönünün farkına varırsak zaten bir şeyler yapma gereği duyacağız. Direnişimizi okullardan, zindanlardan sokaklara taşıyarak büyüteceğiz.

Güngören'den bir YDG'li

Egemenler ve Onların Eğitim Sistemi!

Biz liseli devrimcilerin sık sık duyduğu laflardan birisi de “Okulda siyaset olmaz!”dır. Okulda siyaset pek âlâ oluyor. Okulda siyaset olmazsa tarih, felsefe, uluslararası ilişkiler dersleri ne oluyor o zaman? Okulda siyaset olur, fakat devrimci siyaset olmaz. Çünkü okul; egemenlerin, kendi çıkarlarına uygun olan resmi düşünceyi yani Kemalizmi dayatmanın en etkili aracıdır.

Okul yalnızca egemenlerin çıkarlarıyla tamamen keşişen resmi ideolojiyi dayatma merkezi değil, kendi istediği insan tipini, yani yozlaşmış bir gençlik yaratma merkezidir. Okulun marifetleri bunlarla da kalmayıp, tüm bu baskılara rağmen devrimcileşmiş gençliği, devrimci pratikten uzak tutmanın da bir aracıdır aslında. Çünkü egemenler çok iyi biliyor ki; Dünya’daki bütün ilerici hareketlerde gençliğin rolü çok önemlidir. Bu yüzden ipler ellerinden kaçtığı anda koltukları sallanacak ve koltuktan düşeceklerdir.

Bunun en somut örneğini Gezi’de gördük. Yeni bir renk verilerek AKP ayarı getirilen faşizmin baskılarına başkaldıran halk gençliği ülkeyi ayağa kaldırdı (ki bu yalnızca halk gençliğinin bir kısmı idi, RTE’nin tabiri ile %50’si) ve egemenlerin koltuğunu salladı. Bu isyanı bastırmak için elinden geleni ardına koymayan faşizm kendisi için

çok zor da olsa bu isyanı bastırdı ve yeniden bu tarz isyanların yaşanmaması için bir takım ‘düzenlemeler’ getirdi. Bu ‘düzenleme-

lerden’ en fazla pay ise, isyan sırasında en ön saflarda olan öğrenci halk gençliğine düştü. Bu düzenlemelerden öğrenci gençliğe düşen payı az çok biliyoruz (devamsızlık hakkınının 10 güne düşürülmesi, 2 gün art arda yapılan devamsızlığın disiplin suçu sayılması vs.). Fakat egemenlerin evdeki hesabı çarşıya uymamış olacak ki; öğrenci gençlik, küçücük bedenini kocaman bir isyana taşıyan Berkin için de, Soma’da katledilen yüzlerce işçi için de barikatları alevlendirdi.

Öğrenci gençliği bunlarla da iflah edemeyen egemenler, şimdi ise tüm ümitlerini TEOG’a bağlamış durumdadalar. Ama tarih tekerrürden ibarettir. Öğrenci gençlik egemenlerin bu hayallerini de suya düşürecekler.

İzmir’den bir Liseli YDG’li

İstanbul Üniversitesi’nde Dayanışma Dolu Bir Gün

İstanbul Üniversitesi’nde IŞİD yandaşlarının saldırısı olduğu haberini alınca üniversiteye gitme kararı aldık. Topluca otobüse bindik ve gidiyorduk bir telefon geldi İstanbul Üniversitesi’nde IŞİD yandaşları tekrar saldırıya geçmiş. Bu haberi duyunca hem yoldaşlarımız orda ne durumda başlarına bir şey geldi mi acaba diye düşündüm hem de orada çatışma çıkacaksa ilk çatışmam olacağı için neler yapabileceğimi aklımdan geçirdim.

İÜ’ye yaklaştıkça gerilim artıyordu. Üniversiteye girerken, dışarıdan bir saldırı olmadığını görünce içim rahatlamıştı. İçeriye girdiğimizde kampüsteki yoldaşlar buldukları yerlere oturmuş, slogan atıyorlardı üniversitenin içine girdiğimizde ise dayanışmayı dolu dolu gördüm.

Arka tarafta IŞİD yandaş-

ları olduğu söylendiğinde bütün yoldaşlarla beraber hiç tereddüt bile etmeden direkt olarak arka tarafa gittik. Gittiğimizde IŞİD yandaşları yoktu sadece polis vardı birkaç dakika bakıştıktan sonra içeri girdik ve toplu bir şekilde okulun içinden arka tarafına doğru sloganlar atarak yürüyüşe geçtik.

Sloganlar o kadar dolu dolu atılıyordu ki her atılan slogan içimin titremesine yetiyordu. Arka tarafta slogan atıktan sonra tekrardan sloganlarımızla üniversitenin içine girdik. Karnımız acıkmaya başladığı için yemekhaneye indik orda da tam anlamıyla bir dayanışma vardı. Biz dışardan geldiğimiz için yemeğe 6 TL vermemizi istediler yoldaşlar herkese çatal kaşık dağıtarak eylem yapmaya karar verdi. Çatal kaşıkları birbirine vurarak yaptığımız eylem başarılı oldu ve yemekleri 2 TL ye alabildik.

Dönüş saati yaklaştığında yoldaşlarla beraber üniversitenin içinde halka şeklinde oturduk ve neler yapabileceğimizi neleri yapmamız gerektiğini tartıştık, muhabbet ettik ve de halay çektik.

DMO Lisesinden bir YDG’li.

Sermayenin İhtiyacı için Yeniden Dizayn: TEOG

Öğrencilerin 'hayatımız 3 saatlik sınava bağlı' isyanını yanlış anlayan sistem, bu şekilde sınav sayısını attırarak, yanlış çizdiği ve yürüttüğü politikasına bir yenisini daha eklemiştir. TEOG sistemiyle öğrenciler, kelimenin tam anlamıyla bir uçtan bir uca savrulmuş, yeni lise kontenjanları ile İmam Hatip'lere kayıtları zorlanmıştır.

Sürekli değişen sınav sistemi kendini yenilemesi gerektiği halde gerilemeye devam ediyor. Bildiğimiz gibi yıllardır öğrencilerin hayatını bir sınava bağlayan eğitim sistemi öğrencileri mağdur etmeye devam ediyor. Bu yıl sekizinci sınıfların son kez girdiği SBS sınavını kaldırarak TEOG sınavına geçmesi sınav sisteminde ilerlemeye yönelik bir adım atılmadığının göstergesidir. Öğrencilerin hayatını değiştirme adı altında öğrencileri psikolojik olarak yıpratıp ve tutsak eden sistem birini alıştırmasından alt yapısı olmayan bir sınavdan alt yapısı olmayan yeni bir sınavı getirdi. Öğrencilerin bir yandan sınava diğer bir yandan da değişen sınav sisteminin getireceklerine hazırlanması öğrencilerin gelecek kaygısını arttırmakta. Bu durum aynı zamanda tercihlerin acele ve ayakları yere basmayan şekilde yapılmasına neden oluyor.

Getirilen yeni sınav sistemi TEOG'un şüphesiz en dikkat çeken yanı okulların kendi sınavlarını yaparak öğrencileri sınav maratonuna tabi tutmasıdır. Okulların öğrencilerin başarı durumuna, kanaat notuna bakarak sınav yapmaları eşit olmayan eğitim sistemini bir kez daha gözler önüne seriyor. Bu şekilde öğrencilerin Devlet bün-

yesinde yapılan sınavların içerisindeki şaibeler çözülemişken TEOG ile yeni şaibeler ortaya çıktı.

Öğrencilerin 'hayatımız 3 saatlik sınava bağlı' isyanını yanlış anlayan sistem, bu şekilde sınav sayısını attırarak, yanlış çizdiği ve yürüttüğü politikasına bir yenisini daha eklemiştir.

Devlet özel okula teşvik politikalarına bir yenisini ekliyor. Düz liseleri kaldırarak öğrencileri imam hatip liselerine, meslek liselerine ve açık öğretime mecbur bırakan sistem şimdi öğrencileri özel okullara teşvik etmek için 250 bin öğrenciye okul ücreti desteği verecek.

Özel okul desteği 2014-2015 Eğitim yılında dağıtılmaya başlanacak. Buna göre 50 bin okul öncesi, 50 bin ilkököl, 75 bin ortaokul ve 75 bin lise öğrencisine yıllık 2 bin 500 ile 3 bin 500 liralık "yardım" yapılacak. Madalyonun diğer tarafında ise öğrencilere yardımın aksine, öğrencileri kendi evlerinden kilometrelerce uzakta ki okullara gönderip öğrencileri ve aileleri mağdur etmektedir. Aynı zamanda yerellerin farklı bölgelerden gelen maddi olanakları eşit olmayan öğrencilerin geldikleri bölgede ki öğrencileri ve o bölgeyi asimile eden bir politika izlemektedir. Devlet yardım sözü altında özel şirketlere ve sermayelerine 'yasal' destek sağlıyor. Gördüğümüz gibi geçtiğimiz yıllarda el altından yapılan yolsuzluklar şimdi halkın gözünü boyayarak sözde 'yardım' adı altında meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

Birde yıllardır bitmek bilmeyen okul kayıtlarında yaşadığımız sıkıntılara değinelim. Okul aile birliğine destek adı altında, nereye gittiği belli olmayan kayıt ücretleri alınmaktadır. Ücretsiz eğitim almak için seçmek zorunda kaldığımız devlet okullarına dahi ücret ödemekteyiz. Kayıttan ücret alan ve bunun dışında okuduğu yıllar boyunca ücret alınmayacağını söyleyen idari amirler daha sonra karşımıza temizlik, güvenlik, fotokopi gibi bahanelerle ücretler istemekte. Bütün bu, gerçeklerin baştan belli olduğu 'yardım ve ücretsiz eğitim' palavralarını teşhir ederek ve burjuva medyanın vermediği gerçeklere karşı birleşerek örgütlenelim. Eşit, parasız, bilimsel ana dilde eğitim hakkımız için gezide ve gezi şehitlerinde sokaklara döküldüğümüz gibi alanlara çıkalım gücümüzün farkına varalım!

Cami Şahane Cemevi Bahane!

Daha öncesinde Tuzluca'yır'da hayata geçirilmeye çalışılan Cami-Cemevi Projesi, cemaat ve Cem Vakfının (Fettullah Gülen ve İzzettin Doğan) ortaklığı ile yaşama geçirilmeye çalışılıyor.

Bu projenin diğer bir ayağı da Dersim Üniversitesi'nde hayata geçirilmeye çalışıyor. Hayata geçirilmeye çalışılan projenin asıl amacı AKP'nin yönetime geçtiği günden bu yana dindar bir

toplum-dindar bir gençlik oluşturma çabasının ürünüdür.

Devlet, Dersim Üniversitesi'nde ise cemevi bahanesiyle cami yapma projesini hayata geçirecek cemaatleşmenin yollarını açmaya çalışmaktadır. Bunu Dersim halkına kabullendirmenin yolunu da cami-cemevi projesi olarak belirlemişlerdir. Peki, neden bu proje Dersim'de hayata geçirilmeye çalışılıyor? Bunun cevabı gayet açık bir şekilde ortadadır. Yıllardan beri devletin uygulamış olduğu Dersim'i ele geçirme politikalarının yeni bir versiyonudur.

Gerçekleştirilmek istenen cami-cemevi projesi; Dersim'i ve Dersim'lilerin sahip oldukları ilerici ve devrimci kimlikleriyle beraber var olan devrimci potansiyeli sisteme yedekleme çabası, dindar bir gençlik yetiştirme düşüncesinden ileri gelmektedir. Üniversiteler bilim ve eğitim yuvası olması gerekirken tam tersine gerici dindar bir nesil yetiştirme amacı güden merkezler haline gelmiştir. Devlet, uygulamayı hedeflediği bu projeye, üniversiteleri tamamen kendilerine ideolojik bir alan açmak, kadrolaşmak ve rant alanı için kullanacaktır.

Cami- cemevi projesi: Türk-İslam sentezini yayma çabası

Cami- cemevi projesi bir diğer boyutu ile de Kürt,

Kızılbaş Alevi kimliğinden dolayı bir asimilasyon politikası olarak hayata geçirmeye çalışılmaktadır. Verdiğimiz bu örneklerden de görüleceği gibi rektörün asıl amacının bilimsel eğitim

değil; tamamen Türk-İslam anlayışını Dersim'de yayma çabasıdır. Üniversitede yapılması planlanan cami-cemevi projesi üzerinden devletin bunu hayata geçirmeye çalıştığını tüm

devrimci ve ilerici kesimler tarafından bilinmektedir. "Bilim yuvası" olarak bildiğimiz üniversitelerin Dersim'de son yıllarda din eğitim kurumu haline gelmesi ve İmam Hatiplerin bu çerçevede yaygınlaştırılması bunun somut örneğidir. Zaten üniversitelerde mescitler mevcutken "öğrencilerin yoğun talebi var" iddiası ile ve burada cemevi ile perde oluşturmaya çalışılarak asimilasyon politikasının meşru bir zemine oturtulmasından başak bir şey değildir.

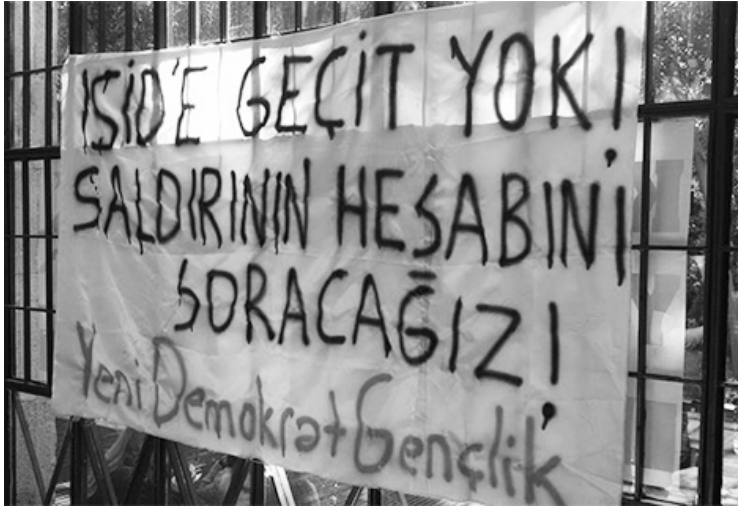
Bizler Dersim Yeni Demokrat Gençlik olarak; Dersim halkı üzerinden yıllardır gerçekleştirilmeye çalışılan bu asimilasyon politikalarını çok iyi bilmekteyiz. Tunceli Üniversitesi Rektörü'ne tavsiyemiz bulunduğu toprakların direniş tarihine bakarak hareket etmesidir. Bu gibi asimilasyon politikalarıyla beraber kirli düzenlerine "yağ sürecek" projelerden vazgeçmesidir. Üniversiteler eğitim ve bilim kurumlarıdır. Atacağı her adımda Dersim halkıyla beraber Dersim Yeni Demokrat Gençlik'i karşısında bulacaktır. Dersim'de yürütülecek bütün asimilasyon-imha politikalarına karşı tarihimizden aldığımız güçle karşı duracağız.

Dersim'de Asimilasyon-imha politikalarına ve cemaate geçit yok!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Pertek'ten bir YDG'li

IŞİD'e El Veren Barış Elini Tutamaz!

lidir ki IŞİD'e el veren barış elini tutamaz!

Faşizme IŞİD avarı

Tarih bizlere birçok kez göstermiştir ki insanlık değerleriyle bağdaşmayan, geleceğe dönük bir umut ve anlam taşımayan her şey yok olmaya mahkûmdur. Şu an yine kapitalist sistem, içine girmiş olduğu kaosu, kendi lehine çevirmek için hiç olmadığı kadar hırçın ve yok edici olarak ortaya çıktı. IŞİD katliamın yeni adı olarak kendini var etti.

IŞİD çetesi, elinde tuttuğu Rakka, Tilhemîs, Minbic, Carablus ve daha birçok şehirden topladığı güç ile 15 Eylül'den beri tüm saldırısını Kobanê'ye yöneltmiş durumda. Kullanılan ağır silahlara, tanklara ve toplara karşı Kobanê halkı ve YPG güçleri bir aya yakın süredir tarihi bir direniş gösteriyor.

Suriye'ye bir süre önce uluslararası saldırılar neticesinde cihatçı çetelerin yerleştirilmesi sonucu birçok bölge silahlı çatışmaların içine düşerken, Rojava'da öz yönetim kurulmuştu. Rojava'yı oluşturan Cizire, Kobanê ve Afrin gibi kantonlarda söz sahibi olan YPG için Kobanê'nin akıbeti hayati önemde. Kobanê, IŞİD'in ele geçirdiği şehirler arasında köprü işlevi görmesi ve düşmesi durumunda süreç içinde en çok yardım aldığı ülkelerden olan Türkiye ile sınır komşusu olacağı nedeniyle IŞİD için önemli bir noktada duruyor.

Batılı emperyalist güçler ise IŞİD'in katliamlarında kendilerini kurtarıcı bir güç olarak gösteriyor, bunu Ortadoğu'ya müdahale için bir zemin olarak görüyorlar. Türkiye'nin ise "çözüm süreci"ne yaklaşımı için Kobanê bir "samimiyet" testidir. AKP hükümeti Kobanê üzerinden Kürt hareketini zayıflatarak çözüm sürecinde elini güçlendirmek için IŞİD çetelerine birçok kolaylık ve destek sağlarken hangi barıştan, kim ve nasıl bahsedebilir? Bilinme-

dini var etti.

IŞİD, kendisini İslam maskesi ardına gizleyerek azınlık inanç ve mezhepten olan insanları ve kadınlara tecavüz ederek Müslümanları arkasına alsın da savunduğu dinin mensuplarına da aynı şekilde saldırmasıyla neye, kime hizmet ettiğini açıkça göstermektedir. Kapitalist sistemin ayak sesleri, bu açıdan daha duyulur hale gelmiş durumdadır.

Şu anda YPG güçleri ve IŞİD arasında süren çatışmalar Türkiye sınırına çok yakın noktalarda sürmekte. IŞİD'in girmeye çalıştığı Kobanê'nin Zorova Köyü Türkiye sınırına 500 metre uzaklıkta olduğu biliniyor ve yaşanan çatışmalar sınır noktasından gözlemlenebilir durumda. Öte yandan savaştan kaçıp Suruç'a sığınmak üzere Türkiye sınırına gelen Kobanê halkının sınıra güvenli geçişini sağlama görevinde YPG güçleri üstlenmiş durumda.

Fakat bilinmelidir ki bu sadece Kürt halkının, YPG'nin savaşı değil; tüm ezilenlerin, özellikle Ortadoğu'nun yıllardır sömürü ve savaşlarla boğuşan halklarının da savaşıdır. Zafer ortak mücadeleyle kazanılacak, IŞİD sonunda hakların iradesine yenilecektir.

İstanbul Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Ege Üniversitesi'nde Faşist Saldırıları

İnsanların “ hayatının en güzel zamanları ” olarak değerlendirdiği, fırsatı bulduktan sonra her şeyin yapıldığı, yaşını almış herkesin dönmek isteyip, küçüklerin ermek istediği yerden; üniversiteden yazıyorum sizlere.

Birlikteliğinde yalnızlığında, mutluluğunda hüznünde, sevgisinde kininde, umudunda umutsuzluğunda en yoğun yaşandığı yer. Hayatla tanıştığımız liseden sonra “en büyük hedefimiz olan hayatı değiştirme yolunda en büyük adımları atmaya çalıştığımız, en büyük hedeflerin peşinden koştuğumuz”, aslında faaliyetimizin en yoğun olması gereken yerlerden üniversite.

Aynı zamanda unutulmamalıdır ki devletin en çok korktuğu, bunun içinde baskı ve yozlaştırma politikalarının en yoğun hissedildiği yerlerden birisidir. Herkes bu baskıları yaşadığı mı yoksa sistemin istediği gibi hayatı sorgulamayan bireyler olarak mı yaşadığı bilemiyorum ama bizler her geçen gün umutsuzluğa kapılmış, kendini soyutlamış, apolitik, gündemden habersiz haberi olsa bile duyarsız ve tepkisiz insanlarla epey karşılaşır olduk!

Bu insanlarla olabildiğince daha çok konuşup daha fazla etkileşime geçmeye çalışıyoruz. Kazanmak istiyoruz çünkü onları, anlatabildiğimiz kadar çok anlatıp dinleyebildiğimiz kadar çok dinliyoruz. İşte bu yüzden üzerimizdeki sözde eğitimin baskısı yetmezmiş gibi okullarımızda polis saldırılarına maruz kalıyoruz.

Devrimci Dayanışmayı Yükseltelim!

Geçtiğimiz günlerde Ege Üniversitesi'nde SGDF'li dostlarımızın Kobanê direnişine ses ve destek

vermek amacı ile açtığı açlık grevi çadırı faşistlerin gözüne batmış, rektörlük ve ÖGB'nin desteği ile saldırı başlatılmıştır. O sırada kampanyamıza yönelik açtığımız standımızda faaliyet yürütürken SGDF'li dostlarımıza yönelik saldırılara seyirci kalmayıp devrimci dayanışmanın gereği olarak

çadırı korumaya atıldık ve faşistlerle mücadele ettik. Kitlemizin yeteri kadar büyük olmayışı ve Akrep'iyile TOMA'sıyla onlarca polisin şiddetine maruz kaldık. Gözaltı aracında özellikle kadın arkadaşlarımıza yönelik fiziki ve psikolojik saldırı olmuştur.

Gözaltında olduğum sırada edindiğim bilgilere göre SDP'li dostların açmış olduğu “Çay Lobisi” ne de saldırı olduğu ve bir yoldaşımızın da oradaki müdahaleye kayıtsız kalmadığını ve saldırı sırasında gözaltına alındığını öğrendim.

Yine gözaltı sırasında; IŞİD sempaticilerinin İstanbul Üniversitesi'ndeki öğrencilere çivili sopalarla saldırdığı ve birçok öğrencinin yaralandığı öğrendim.

Yazının başında da belirttiğim gibi devletin üniversitelerde siyaset yaptırmama isteği ayan beyan ortadadır. Biz devletin üniversitelere yapmış olduğu bu saldırılar karşısında faaliyetimizi daha da genişletip kampüslere daha sık yoğunlaşarak, akademik- demokratik mücadelemizi güçlendirmeliyiz.

İzmir Ege Üniversitesi'nden Bir YDG'li

YÖK yine aynı YÖK!

YÖK başımıza geldiğinden beri önemli olan bir mesele de, üniversitelerin kendi finansman ihtiyaçlarını döner sermaye yoluyla karşılaması ve devletin bütçeden ayırdığı payın ortadan kaldırılmasıdır. Devlet getirmiş olduğu bu düzenlemeye üniversitelerin mali özerkliği yakıştırmamasını yapmıştır.

12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden 34 yıl geçmesine rağmen, başta 12 Eylül anayasası ve faşist darbenin yarattığı birçok kurum hâlâ ayakta durmaya devam ediyor. Bunlardan birisi de faşist rejimin düşünmeyen, sorgulamayan, bilimsellikten yoksun nesiller yetiştirmek, gençliği siyasetin ve devrimci mücadelenin dışında tutabilmek ve burjuva ideolojisini kolayca empoze edebilmek için oluşturduğu YÖK'tür. 6 Kasım 1981'de kurulan Yükseköğretim Kurulu (YÖK), kuruluş yasasında çeşitli değişiklikler yapılmasına rağmen anti-demokratik uygulamalarına aynen devam ediyor. Bugünlerde yeni YÖK yasa tasarısı gündemde ve her zamanki gibi bu tasarı da yine sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanmıştır.

YÖK 34 yaşında!

1980'den bu yana 34 yıldır varlığını sürdüren YÖK, sürekli içeriğini "yenileyerek" önümüze gelmektedir. YÖK'ün kurulmasıyla birlikte üniversitelerin özerkliklerinin elden alınması ve kışla disiplininin getirilmesi tam da neo-liberal politikaların bir sonucu olarak görülmelidir. Bu dönemde öğretim üyelerinin üniversitelerden uzaklaştırılmaları bu baskıcı zihniyetin göstergelerinden biridir. Şöyle ki; darbenin hemen ardından, 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunu'nun bazı maddelerinde 1983 yılında değişiklik yapılarak, aralarında 38 profesör, 25 doçent ve 10 yardımcı doçentin de bulunduğu toplam 4891 kamu personeli görevinden uzaklaştırılmıştır. Dönemin olağanüstü baskıları dolayısıyla gerek Sıkıyönetim Kanunu işletilerek gerekse de rektörlerin baskı kurması yoluyla bir takım öğretim üyelerinin üniversitelerden uzaklaştırılmalarına gençliğin bu duruma karşı sesini çıkarması cevap olmuştur.

YÖK'ün kurulması sonrasında tartışılan en önemli noktalardan biri, rektörlük seçimi olmuştur. Rektörlerin öğretim üyeleri tarafından seçilmesi yerine, YÖK tarafından belirlenen adaylar arasından Cumhurbaşkanı tarafından atanması, üniversite özerkliğine tamamiyle aykırı bir durumdur. Öğretim üyelerinin oylarıyla 6 aday seçiliyor. Bunların 3'ü YÖK tarafından eleniyor. Diğer üç kişinin içinden biri cumhurbaşkanı tarafından atanıyor. Bu sistemde en az oy alan aday bile rektör olarak atanabiliyor.

Demokratik bir yönetimden bahsedebilmek için, rektörlerin, dekanların, hatta bölüm başkanlarının bile seçimle gelmesi gerekir. En önemli noktası da bu seçimde öğrencilerin payının büyük olması lazım ki "demokrasiden" bahsedilsin.

YÖK başımıza geldiğinden beri önemli olan bir mesele de, üniversitelerin kendi finansman ihtiyaçlarını döner sermaye yoluyla karşılaması ve devletin bütçeden ayırdığı payın ortadan kaldırılmasıdır. Devlet getirmiş olduğu bu düzenlemeye üniversitelerin mali özerkliği yakıştırmamasını yapmıştır. Mali özerklik aldatmacasıyla üniversiteler, üniversitelerin bulunduğu şehirlerdeki sanayicilere açılmış oldu. Bununla birlikte üniversite konseylerinde en çok vergi ödeyen işadamlarının yer alacak olması da üniversitelerin sermayenin kucağına itildiğinin en bariz göstergesidir.

YÖK' te değişmeyen gerçekler!

Kurulduğu günden beri YÖK'ün temel işlevinde herhangi bir değişiklik yapılmamıştır. Temel amaç, üniversiteleri, devrimci öğrencilerden ve öğretim üyelerinden temizlemek, düşünmeyen, sorgulamayan, pasif bir gençlik yaratmaktır. 12 Eylül rejiminin bir ürünü olan YÖK, üniversiteleri boğan bir cenderedir. 34 yıl geçmesine rağmen hâlâ öğrenciler ve öğretim üyeleri siyasi fikir ve faaliyetleri yüzünden kovuşturmaya uğramakta, okuldan uzaklaştırılmakta ve atılmaktadır. YÖK öğrencilere yönelik baskı ve yıldırma politikasını aymazca devam ettirmektedir. "İdeolojik halay çekmek", "karnını şüpheli bir şekilde tutarak uzaklaşmak" ve "Kürtçe anadilde eğitim istemek" gibi birçok komik gerekçeyle öğrencilere ağır cezalar verilmektedir.

Görece demokratik bir üniversite ortamının oluşabilmesi için 12 Eylül rejiminin kalıntısı olan YÖK mutlaka kaldırılmalıdır. YÖK'ün yerine TYÖK'ü koyarak biçimsel değişiklikler yapmak, üniversite yönetimlerinin gerici ve baskıcı karakterini değiştirmiyor. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden dizayn edilen bu kurumlar burjuva ideolojisinin üretimi olmaya devam ediyor. Demokratik bir üniversitenin kapitalizm altında bir sınırı olsa da, halk gençliğin görevi parasız, bilimsel ve anadilde eğitim talebiyle bu sınırları zorlayarak aşmalıyız.

Neo-Liberal Politikalar Kıskacında Üniversiteler

Sermayenin hızla yayılma süreci 1960'ların sonuna tekabül eder. Bu süreçten itibaren sermaye karlılık oranını arttırmak için her alanı bir sektör haline getirmeye çalışmış, girdiği her yeri bir kâr malzemesi olarak görmüştür. Günümüzde sermayenin en büyük ihtiyacı da ucuz iş gücüdür. Kendisini daha da büyütebilmek ve daha fazla kâr elde etmek için daha fazla ucuz iş gücüne ihtiyaç duyar.

Bundan kaynaklı kendisinin en büyük ihtiyacını karşılayacak olan yerlerde üniversitelerdir. Nitelikli, ucuz iş gücünün adresi olan üniversiteler sermayenin yoğun bir şekilde saldırmasından beridir, Hâkim sınıfların yarattığı ideolojiyi yeniden üretmek ve meşrulaştırmasında rol oynar bir hale gelmiştir. Sermayenin çıkarlarını toplumun çıkarları gibi gösterilerek kapitalizmin üniversiteler üzerinde oluşturduğu sömürü çarkı meşrulaştırılmak istenmektedir.

Bu süreçte üniversitelerin asıl yapması gereken bilimsel ve akademik eğitimden daha da fazla uzaklaşmıştır. Sistemin yaratmaya çalıştığı bireysellik anlayışının eğitim düzeyinde de ortaya çıkan üniversitelerde eğitimin toplumsallaşmaktan uzak, piyasa yararına ve bireysel faydacılık olarak ele alınmaktadır.

Üniversitedeki öğrencilere adeta müşteri gözüyle bakılmaktadır. Var olan harçlar ders kitaplarının ücretleri üniversite okumanın bir o kadar pahalı olduğu gerçeğinin göstergesidir. Bilgi, ders kitaplarında paketlenmekte öğrenciler paketlenmiş ürünleri satın alacak kişiler konumundadır.

Aslında üniversitenin kelime anlamına bakıldığında "Univertas" kelimesinden gelmektedir. Univertas ise bütünlük ve evrensellik anlamındadır. Etimolojik anlamda ise üniversite kelimesi "Cor-

paration" yani evrensel bilginin bulunduğu yer anlamındadır. Ancak günümüz üniversitelerinin eğitim yapılarına bakıldığı zaman sistemin belirlediği sınırlarda, onun çektiği çizgilerde yeri vardır. Evrensellik veya bilgisel bütünlükten söz etmek mümkün değildir.

Üniversitelerin piyasalaşması ülkemizde 80 faşizminin çocuğu olan YÖK'ün kurulmasıyla başlamıştır.

O dönemde neo-liberal politikaların ekonomik olarak yabancı sermayeye göbekten bağlı ülkelerde işlenmiş olduğu gözlemlenmektedir. 1980'li yıllarda yarı sömürge ülkelerde kapitalist sisteme entegrasyonu amaçlayan sistemin ülkenin kapitalist eğitim sistemine göre şekillenmesi o döneme denk gelmektedir.

Yine o dönemde üniversitelerin piyasalaştırılmasına yönelik ülkemizdeki ilk uygulama açık öğretimleri hayata geçirmek olmuştur. 1982 yılında açık öğretim Anadolu Üniversitesi'ne bağlanmıştır. Ülke gençliğinin %35'e kadar ulaşan azımsanmayacak kısmı açık öğretim öğrencisidir. Şuan örgün öğretimden harç almayan devlet açık öğretim öğrencilerinden harç almaktadır hiçbir şekilde eğitime tabi tutmadığı öğrencilerden harç alması da bir trajedidir. Aynı zamanda sistem, açık öğretim kursları açarak öğrencileri kurslara kanalize etmek için belirli politikalar uygulamaktadır. Hiçbir işe yarayan AÖF kitaplarının özetini veren dershanelere yönelmek zorunda kalan öğrenciler, çok fazla para harcamaktadırlar.

YÖK'ün ikinci politikası da ikinci öğretimleri oluşturmak olmuştur. Bu yaklaşımda bir yüksek öğretim fakültesinin öğrenci sayısını artırarak ve aynı zamanda alınan harçlarla ceplerini daha fazla dolduracak olan sermayenin başka bir amacı da

yine ikinci öğretim kadrosunu yetiştirerek insanın sermayesini oluşturmasıdır.

Birinci öğretimin harçlarını kaldırıp da, hala ikinci öğretimin harçlarının devam etmesi yapmış olduğu stratejinin uzun vadeli olduğunun kanıtıdır.

Üniversitelerdeki saldırılara İŞİD uyarı!

Bunları başımıza çıkaran YÖK'ün kuruluş yılı dönümüne az kalmıştır. Üniversiteleri her geçen gün biraz daha polislerle dolduran devlet bu sene için tavrını şimdiden ortaya koymuştur. Daha üniversitelerin açılmasıyla beraber saldırı haberleri her geçen gün artarak devam etmektedir.

Devletin özellikle son dönemdeki en büyük çetesi konumuna gelen İŞİD üniversitelerde de devletle işbirliği halinde öğrencilerin üstüne saldırmaktadır. İstanbul Üniversitesinde çivili sopalarla öğrencilere saldırmıştır.

Esasta devletin en büyük politik sorunu haline gelmiş olan Ortadoğu'daki faşist politikalarının teşhirini yapan öğrencilere saldırmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Ege Üniversitesi'nde bu katliamın teşhirini yapmak ve direnişi büyötmek isteyen üniversite öğrencileri açlık grevi çadırı açmış ve sonrasında devlet tüm kolluk güçleriyle öğrencilere saldırmış birçok öğrenciyi gözaltına almıştır. Birçok öğrenci gözaltı sırasında darp edilmiş ve gözaltı aracında kadınlar tacize maruz kalmıştır.

Gezi İsyanı'nda ortaya çıkan polis terörü bu sene İŞİD çetesinin terörüyle harmanlanmış bir şekilde üniversitelerde ortaya çıkmıştır. Faşist baskıların bu sene daha da yoğunlaşacağı kesindir ve rektörler de siyaset yaptırılmaya yönelik tavırlarını iki okulda da belli etmiştir.

Ortadoğu'da emperyalist güdümlü politikalarla Rojova, Şengal ve en sonda Kobanê'de katliamların öznesi haline gelen AKP bölgede uygulanan emperyalizmin asıl isteği olan bölgenin enerji kaynaklarına

hâkim olma yarışından ortaya çıkan İŞİD'i lojistik desteğini sağlayıp aynı zaman da ülkenin hastanelerini terör örgütü üyelerine açan AKP iktidarının da pastada payı büyüktür. İŞİD'in Musul'da kontrolü ele geçirmesiyle beraber açılan doğal gaz hattı da tesadüf olamaz.

6 Kasım'da Sokakta Olalım!

Artık durum kontrolden çıkmış bir hal almıştır. İŞİD Kobanê'ye kadar dayanmıştır. Kobanê'de onlarca insanı katleden çete karşısında sadece YPG savaşmaktadır.

"Ülkemizin kapıları Kobanê'deki kardeşlerimize her zaman açık" diyen Davutoğlu ne hikmetse Kobanê direnişine omuz vermek, direnişi büyötmek isteyen halklara da saldırmaktadır. Bırakın sınırdaki halkı kendi ülkesine almayı, sınıra gelen halklara dahi kan kusmaktadır.

Faşizm yukarıdaki örneklerle devam

ederken bizler önümüzde duran bu halka sırtımızı çeviremeyiz. Bırakın sırtımızı çevirmeyi direnişi yükseltmek için elimizden geleni yapmalıyız. Bu kapsamda *"Rojava ve Şengal'de Direniş Ömüz Ver Dayanışmayı Büyüt!"* şiarıyla başlatmış olduğumuz kampanyamıza daha yoğun emek harcamalıyız.

Faşizmin üniversitelere tescilli bir şekilde girdiği tarih 6 Kasım YÖK'ün kuruluş tarihidir. Üniversitelerin piyasalaştırılması, okullarımıza özel güvenliklerin oluşturulmasının tek bir tarihi vardır oda 6 Kasım'dır. Son 12 yıllık sözcülük döneminde sistemin bire bir temsilciliğini üstlenen AKP hükümeti hem üniversitelerdeki hem de Türkiye ve Suriye Kürdistanı'ndaki saldırılarına cevap vermek, Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı ve direnişi büyötmekten geçiyor.

Direnişi büyötmek ve Üniversitelerin egemen güçlerin saldırılarına cevap vermek için 6 Kasım'da kampüsleri, sokakları daha da kızıştırmak için halk gençliğiyle birlikte sokaklara çıkalım.

AKP'nin Gezi Korkusu Devam Ediyor!

Gün geçmiyor ki AKP'nin geziye yönelik kını büyümesin. Gün geçmiyor ki AKP'nin geziye yönelik saldırıları son bulsun.

AKP'nin korkulu rüyası olan, Gezi kelimesinin tüm cihana yasaklatan Gezi İsyan'ının son kurbanı da Çarşı grubu olmuştur. Çarşı grubu'nun önemli isimleri haklarında "Hükümeti Yıkma Teşebbüs" suçundan dava açılmış ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istenmiştir.

Evet, yanlış okumadınız! "Hükümeti Yıkma Teşebbüs" ile yargılanıyor Çarşı grubunun ileri gelenleri. Yargılanan isimler arasında Çarşı gurubunun kurucularından olan "Sarı Cem" ve pankartlarını hazırlayan "Deve Erol" yer almaktadır.

Sayıdığımız isimler ne bir komünist partisinin MK üyesidir ne de isimlerinin başındaki sıfatlar kod adlarıdır. Sadece birçok tribünden alışkın olduğumuz lakaplarıdır. Ama ne hikmetse Çarşı grubu silahlanıp terör örgütü haline gelmiş devleti yıkmaya kadar ilerlemiş. Hatta Çarşı/ML diye illegal yapılanma içersine girerek, gerillaya insan bile göndermiş (YDG sayı180. syf:38)

Dünya'da ilk olarak bir taraftar grubu ülkenin iktidarını indirmek suçlamasından yargılanıyor olabilir. Çarşının illegal yapılanma olduğu bir yerde, IŞİD'e de taraftar grubu diye hitap edilse kimse garipsemez sanırım. Ortadoğu da bir sürü insanın canına kast eden IŞİD'e terör örgütü diyemeyen "öfkeden bir araya gelmiş reaksiyon" sıfatıyla seslenen Davutoğlu, Çarşı grubuna baya baya terör örgütü sıfatı yakıştırabiliyor.

Çarşı grubu Gezi İsyanı'nda Taksim'de en ön sıralarda yer almış, yaşam alanlarına AVM yapılarak ellerinden alınmak istemelerini, hayatlarına tümünden karışan bir iktidarın yaratmış olduğu faşizme dur demek için halkın yanında yer almıştır. Ülkede yapılan zulümlere dur demek, haksızlığa karşı haklının yanında olmak tabii ki devlet erkânları için terörist olmaya yetiyor.

Aslında bakarsanız en büyük terör örgütü devletin kendisidir. Devlet bir sınıfı kontrol altında tutmak için elindeki tüm aygıtları halkın üzerine saldırtabilir. Devlet iktidarının elinde olmasından mütevellit niteliğini belirleyen ancak asalak bir sınıf olan burjuvazi işçi sınıfını katlederken Soma'da yüzlerce işçinin hayatına mal olurken, Torunlar işçisinin mezarları asansör boşluklarından toplanırken, 15 yaşında çocukları öldürürken terörist olmazken her ne hikmetse sokağa çıkan her insanı terörist ilan edebilir.

Gezi İsyanı ve sonrasındaki gelişmeleri, Çarşı üzerinden

değerlendirirken onun biraz da geçmişine göz atmamız gerekiyor. Çarşının mazisi eskiye dayanır. Ezilen insanların yanında olma durumu geleneğinde vardır. 80'li yıllarında Beşiktaş'a arabacı takımı derlermiş. Genelde İstanbul'da dolmuş şoförlüğü yaparak geçimini sağlayan kişiler Beşiktaşlı olduğu için bu lakabı almış. Baktığımız zaman halktan kopuk kişiler değil, bizzat halkla iç içe olan bu kültürden nemalan-

mış bir taraftar topluluğudur.

Esas da farklı ideolojik kişilerin bir araya gelerek oluşturduğu Çarşı grubunun bir muhalif çizgisi vardır. Çarşının A'sı anarşizmden alıntılıdır. Söylemleri ve tavrı sol eğilimlidir. Örneğin; gazeteler Fatih Terim'i Mehmet Açar'la birlikte çıkan fotoğrafta "İmparator" diye tanımladığı sırada Çarşı "İmparatorluk Değil Halk Demokrasisi" isimli bir pankart açarak tavrını sergilemişti.

Gezi İsyanı sonrasında yapılan saldırı, AKP'nin Çarşıya ilk saldırısı değildir. Daha öncelardan AKP gençlik kollarının birebir oluşturduğu 1453 Kara Kartallar isimli taraftar gruplarının Galatasaray maçında sahaya indirerek Çarşıyı, maçı terörize etmeye çalışmış ama evdeki hesap çarşıya uymamıştır.

Gezi İsyanı sırasında Türkiye Devrimci Hareketini bile "kışkırtıcı" bir tutum sergileyen tribünler, devletin de ilgisini bir o kadar çekmiş durumda. Düne kadar satırlı insanların birbirini kovaladığı, uyuşturucunun kol gezdiği bir yer halindeyken ve hiçbir devlet erbabı bu duruma sesini çıkarmazken ne olduysa Gezi İsyanı'ndan sonra herkes tribünlerin durumlarıyla ilgilendi.

Tribünlerin çocukların ve ailelerinde gelmesi gerektiği bir yer olması kanaatine varan AKP ve şürekâsı paso lig uygulamasını devreye sokarak bir maça gitme zevkimizi de elimizden aldı.

Tabii ki ailelerin maça girmesini biz devrimciler kadar isteyen bir grup daha olmaz ama bizler biliyoruz ki bu uygulama esasta ailelerin tribünlerde yerini alması için değil statlarda siyasi içerikli slogan atanların rahat bir biçimde bulunması, taraftarların daha rahat kontrol altına alınması için yapılan bir uygulama. Aynı zamanda kartları almak için yatırılan kart aidatların da devletin kasasını doldurduğu da açık bir şekilde ortadadır.

Gezi İsyanı'nın öznelere bir bir saldıran AKP, Çarşı Grubunu da susturmak istemektedir. Ancak unutmamalıdır ki tribünler hayatta olduğu sürece devam edecektir. Çünkü hayatın içinde ne varsa tribünde de oda vardır.

“Altın sarısı değil yumurta sarısı, böyle kazanılır ekmek parası!”

Yeni Demokrat Gençlik olarak, yaz sürecinde karara varılan Emek Süreci kampanyasında her örgütlü YDG’li olarak sürece katılımımız oldukça önemliydi. Bu kampanyanın asıl amacı bu süreçte kazandıklarımız ile kurumsal borçları ödemek değil, YDG’yi sahiplenmek ve sınıfsal çelişkilerimizle yüzleşmekti. Neyse ki bu sürece katıldıktan sonra bize kattığı şeylerin daha fazla olduğunu fark ettim.

Bu süreç işçi sınıfının ne denli baskılar altında olduğunu, çetelerden kaçıp Türkiye’ye sığınan Suriyeli ve Rojava’lı insanların ucuz işgücü olarak kullanıldığını, kadın işçilerin ne denli sömürüldüğünü ve benim gibi orda yaz ayında çalışmak zorunda bırakılan öğrencilerin sıkıntılarını öğretmiş oldu. Fabrikada çalışanların çoğu Kürt. Fabrikanın eski elemanlarından olan Mardinli bir abi; “Biz Kürtler anca bunların eziyetini çeker bu kadar çok çalışırız” diyordu. Doğruymuş. Ve patronların en çok hoşuna giden çalışan tipi Suriyeli veya Rojava’lı işçiler. Bunun ilk nedeni TC kimlikleri olmadığından dolayı işçinin sigortası yatırılmıyor. Buda patronun keyfine keyif katıyor tabi.

İkinci neden ise bu işe ve o az miktar paraya ihtiyaçları olmaları. Fabrikalar dışında küçük işletmeler genellikle Suriyeli ve Rojava’lı işçi çalıştırmıyor. Bazen molalarda konuşurken; “Suriye’de savaş bitse bu fabrika batar ha” diyor biri. Başka biri de oradan “Suriyeliler gitmesin diye bunlar IŞİD’e, ÖSO’ya falan silah yollar” diyor ve hep birlikte bu acı duruma herkes “tövbe tövbe” deyip gülüyor. Zaten ustabaşları veya müdürler “efendim işçi sayısı azaldı, her gün bir kişi iş bırakıyor” dediğinde, patron “bir şey olmaz Suriye’liler var; oda olmazsa Kürtler var” diyecek durumda.

Fabrikada kızı ile beraber çalışan Rojava’lı olan ama Suriye’de kalan bir abiye rastlıyorum. Giyimi oldukça temiz titiz bir insan. Suriye’deki mesleğinin Eczacılık olduğunu söylüyor. Rojava’lı abi 4 dil(Kürtçe-Arapça-İngilizce-Ruşça) biliyor. Aynı şekilde Hukuk Fakültesi mezunu kızı da 4 dil (Kürtçe-Arapça-İngilizce-Almanca) biliyor. Az bir şeyde Türkçeleri var. Bunu konuştuğundan sonra “Bak halimize şuan yumurta ayıklıyoruz” diyor. Baba da kız da oldukça çalışkan. Mesleklerinin kibrine kapılmamış insanlar.

“Bu fabrikada herkesin gizlediği bir haksızlık var”

Fabrikada çalışan tüm işçiler arasında “işimiz çok iyi çok şükür” diyen hiç kimseyi göremedim. Öğle yemeği sırasında fabrikanın eski çalışanlarından bir abi ile sohbet ettiğimizde; “Bu fabrikada herkes bir haksızlık döndüğünü biliyor, ama sadece dedikodu malzemesi olarak kullanıyor. Bu fabrikada 2 işçi birden işten çıkarsa sarsıntıya uğrar. Halen ne korkuları var anlamıyorum” diyor. Abideki birikmişliği fark ettikçe yanına gidiyor hep bu sorunları tartışıyoruz. “Türkiye’deki halk nerde tokluk orda çalışır. Şu ana kadar birçok fabrikada farklı farklı sektörlerde çalıştım. Hepsinden biraz biliyorum, ama aslında hiç birini bilmiyorum” diyerek gülüyor. “Ne yapalım kardeşim bu devlet, bu hükümet ezileni yüceltmesi yerine daha da eziyor” diyor.

Kadınlar erkeklerden daha az maaş alıyor!

Fabrikada her iş genellikle çok zor. Kadınlarda erkeklerde karışık şekilde çalışıyor. Sadece yük indirme, kaldırma işlerinde erkekler devreye giriyor. Genelde ağır yük işlerinde yevmiye öğrenciler çalışıyor. Kadınların atikliği, seriliği erkeklere nazaran daha iyi. Kadınlar yaptıkları işi de biz erkekler gibi baştan savma değil düzgün bir şekilde yapıyor. Ama fabrikada erkek işçilerin günlüğü 35 lirayken kadın işçiler 30 lira alıyor. Bu maaş hesaplayan patronun da bir kadın olması bambaşka bir çelişki oluyor. Ayrıca fabrikada kadınların pembe üniformaları var. Bazen Kürt kadınları çiçekli şalvarlarını giyince dahi “patroniçe hanım” gelip azarlıyor. “Olmaz olmaz, pembelerden giyineceksin, bu ne be!” diye çirkince telkinler veriyor. Dayanışma ile sömürünün iç içe olduğu bir emek süreci ile ezilen halklarımız bizlere bir kez daha mücadeleye dört bir kolla sarılmanın ne denli gerekli olduğunu gösterdi.

İzmir’den bir YDG’li

Daha Güçlü Bir Örgüt; İstikrarlı, Yoğun, Etkili Bir Kitle Faaliyeti

Ezilen emekçi yığınlar, çeşitli milliyet ve inançlardan, cins ve yönelimlerden halkımıza daha fazla baskı ve zulüm ile savaş anlamına gelecek olan söz konusu tezkere, sınıf mücadelesinin parametreleri üzerinde de önemli bir etki yapacaktır. Bölgemiz, Kürt ulusal sorununun merkezinde yer aldığı için ciddi gelişmelere, yeni direniş ve çatışmalara gebe dir.

Örgüt-örgütlenme sorunu ancak yığınlarla kurulan/kurulacak temas etrafında anlamlı olabilir. Zira bizim için gençlik örgütü, halk gençliğinin baskı, zulüm ve sömürtye karşı koyabilmesi, gasp edilen haklarını geri alabilmesi, yeni mevziler kazanabilmesi ve direniş büyütebilmesi için vardır. Örgüt, halk gençliğinin özgürlüğü ve kurtuluşu için vardır. Öyleyse örgüt-örgütlenme sorununu yığınlarla birlikte tartışmak bir zorunluluktur. Yığınlarla kurduğumuz ilişki bu tartışmanın olmazsa olmaz bir tamamlayıcı durumundadır.

Örgütümüzü inşa edeceğimiz adres tamda halk gençliğidir. Örgütümüz, halk gençliği ile politik düzlemde sağlıklı ilişkiler kurabildiği, onları etkileyip, kazanabildiği, örgütleyebildiği oranda güçlenecek, büyüyecektir. Bizim için yegâne güç budur. Bizi sarsılmaz, yenilmez kılacak olan da budur. Zira yığınlar, halk kitleleri, yaşamı üretenler, yaratanlardır. Tarihi ileri taşıyan, yazan halk kitleleridir.

Örgütün ilan ettiği hedefleri gerçekleştirebilmesi için temel, ilk koşul, söz konusu hedef kitleye ulaşması, ona kendini anlatmasıdır. Bu başarılamadan diğer

adımlara geçmek mümkün değildir. Kuşkusuz bunun pek çok yolu, yöntemi ve aynı zamanda da gerekliliği vardır. Her şeyden önce örgütün, hedef kitlesinin gündemini doğru okuması, sürecin can alıcı halkasını yakalaması gereklidir. Akabinde yapılan tespit ışığında, sürece müdahalenin gerçekleşmesi gerekecektir. Örgütün yaptığı analiz ışığında geliştirdiği çözümü, kitlesine anlatması, onu ikna etmesi gereklidir.

Bir yanda teknolojinin her türlü olanağını kullanarak halk gençliğinin gündemini kendi ihtiyaçları etrafında belirlemeye çalışan hâkim sınıflar öte yandan biz. Bu eşitsiz koşullarda bizim en önemli silahımız, tarihsel haklılığımız ve gerçekleri savunuyor oluşumuz ile devrimci duruşumuz olacaktır. Özetle, hedef kitemize kendimizi anlatabilmek, sistemin yarattığı kara bulutları dağıtmak için yoğun, ısrarlı bir çaba gerekecektir. Başarımız sözünü ettiğimiz bu başlıklarda sergileyebileceğimiz tutuma bağlı olacaktır.

Rojava ve Şengal İçin;

Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt!

Bugün sınıf mücadelesinin özellikle Kürt ulusal sorunu ekseninde sıcak gündemlerle yol aldığı bir süreci yaşıyoruz. Rojava ve Şengal’de yaşananlar, TC devletinin bu sürece doğrudan müdahil olması ve Kürt Ulusu’na yönelik geleneksel düşmanlığıyla örülen politikaları, coğrafyamızın politik gündemlerini şekillendirmektedir.

Halk gençliğinin ileri kesimlerinin, devrimci, demokrat kamuoyunun gözü, kulağı bu cephede yaşanan gelişmelere odaklanmış durumdadır. AKP hükümetinin, emperyalistlerin bölgesel ihtiyaçları doğrultusunda meclisten geçirdiği işgal ve katliam tezkeresiyle yeni bir döneme girdiğimiz açıktır.

Ezilen emekçi yığınlar, çeşitli milliyet ve inançlardan, cins ve yönelimlerden halkımıza daha fazla baskı ve zulüm ile savaş anlamına gelecek olan söz konusu tezkere, sınıf mücadelesinin parametreleri üzerinde de önemli bir etki yapacaktır. Bölgemiz, Kürt ulusal sorununun merkezinde yer aldığı için ciddi gelişmelere, yeni direniş ve çatışmalara gebe dir. Böyle bir tablo içinde, Eylül başında başladığımız çalışmalarımızı, 20-21 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirdiğimiz divan toplantısında **“Rojava ve Şengal İçin; Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt”** şiarıyla bir kampanya şeklinde resmen başlatmış bulunuyoruz.

Şovenizme karşı mücadelenin büyütülmesi üzerinde hareket etme, temel politik zemin olacaktır. Bu temelde, Kürt halk gençliği, Kürt halkıyla ilişkimizi daha da geliştirmek, bu cephede yürüyen mücadelenin, direnişin bir parçası olmak temel hedeflerimiz arasındadır. Bu faaliyeti yürütürken içimizdeki şovenizmle hesaplaşacak, ulaşılabildiğimiz, etkileyebildiğimiz kitleyle de bu bağlamda tartışma fırsatı bulacağız. Kampanyamız örgütümüzün bahsini ettiğimiz gündemler etrafından yeniden şekillenmesini, ilerlemesini sağlamalıdır.

Kuşkusuz tüm bu hedeflerin gerçekleşebilmesi için bu cephede cereyan eden gelişmelere karşı hızlı reflekslere, bu mücadelenin bir parçası olma ya ve yoğun bir kitle faaliyetine ihtiyacımız vardır. IŞİD'in Kobanê'ye yönelik saldırısıyla birlikte Kürt halkının dört bir yandan Suruç'a akın ettiği süreçte, YDG olarak sergilediğimiz refleks olumlu olmuştur. Bizim açımızdan zaten uzun süredir atılması gereken bu adımın ileri taşınması, geliştirilmesi gereklidir. Bu da kampanyamızla önümüze koyduğumuz hedefler etrafında yoğun bir kitle faaliyeti yürütme mizle mümkün olacaktır.

Kampanya faaliyeti, örgüt-örgütlenme başlığı altında başlattığımız tartışmanın ileri taşınmasına hizmet edecektir. Elbette örgütümüzün inşa edilmesi,

kitlelerle kurduğumuz/ kuracağımız ilişkilerin niteliği, biçimi açısından.

Bizim için kitle faaliyetinin temel hedefinin halk gençliğinin gündemine müdahil olmak, değiştirmek olduğunu söyledik. Bunun kitle çalışması açısından birkaç yolu vardır.

İlk olarak, kampanya kapsamında çıkardığımız materyallerimizi halk gençliğine ulaştırmak adına yürüteceğimiz faaliyetlerle-stant, bildiri dağıtımı, dergi dağıtımı vb.- birebir iletişim kurmak.

Kitle faaliyetinin en etkili, bizi en fazla geliştiren yöntemi budur. Bu yöntem yani kitlelerle birebir sohbet etmek, tartışmak hem bizim süreci daha yakından takip etmemizi, daha fazla politikleşmemizi sağlayacak hem de yapacağımız her sohbet bize misyonumuzu, amaçlarımızı yeniden hatırlatacaktır. Aynı zamanda derdimizi kitlelere ilk ağızdan tam olarak ulaştırmak anlamına gelecektir. Bu yöntemin handikabı sürenin çoğu zaman kısıtlı olmasıdır. Bu sorunu da iletişim kurduğumuz kitleye yayınlarımızı vererek giderme-

ye çalışabiliriz.

İkinci olarak, görsel yanı ağır basan ve daha geniş kitlelere ulaşma olanağı sunan yöntemdir. Yaygın afiş, yazılama, merkezi yerlere pankart asma ya da kampanyamızın sosyal medyada görünür olabilmesi için atacağımız adımlar(görsel çalışmalar, videolar vb.). Bu çalışmalarda kitleyle iletişim kurmanın olanakları olsa da aslolan daha geniş kesimlere ulaşabilmektir.

Elbette bu iki yöntemin keseni olarak gerçekleştireceğimiz, gerek merkezi gerek yerel etkinlikler, konserler, eylemleri de eklemek gerekir. Her iki yöntemde de güçlerimizin merkezileşmesi anlamında kitlesel katılımı önemsemek doğru olacaktır.

Bu hususta özellikle semt, lise faaliyetinde yaşadığımız, merkezi yerlere çıkmama yaklaşımı üzerinde durmak gerekecektir. Bulduğumuz lisede ya da mahallenin merkezi yerinde faaliyet yürütmek bu-

rada eylem, etkinlik örgütlemek kuşkusuz yanlış değildir. Yanlış olan ufkumuzun burayla sınırlı olmasıdır. Gelişmeleri, hedef kitlemizi, potansiyelimizi bulduğumuz fakülte, üniversite ya da mahalleden ibaret görmektir. Merkezi yerlerde yapılan çalışmalar hem daha geniş kitleye, hem de daha farklı kesimlerden gençliğe ulaşma olanağı sunması açısından önemlidir. Bu alanlarda yürüttüğümüz faaliyetlerin özgüvenimizin gelişimine daha fazla katkı sunduğu da bir gerçektir.

Geneli Özelle Birleştir!

Kitle faaliyetimizin en önemli yanı kampanyamızın somut koşullarda nasıl karşılık bulacağına karar vermektir. Örgütümüzün önüne koyduğu politik yönelimin yerele uyarlanması olarakta ifade edebileceğimiz bu durum, yığınlarla daha sağlıklı iletişim kurmamızı, etki ve ikna gücümüzün artmasını sağlayacaktır.

Sözgelimi, Rojava ve Şengal kampanyasını Suriye savaşının başladığı günden bu yana El-Nusra ve IŞİD çetelerinin üssü durumunda ki, Arap Alevi nüfusunun yoğun olduğu Antakya gibi bir bölgede farklı bir şekilde; Kürt nüfusunun yoğun olduğu İzmir'in Menemen bölgesinde farklı yanlarıyla işlemek gerekecektir.

Arap halkının gelişmeler karşısında ki şovenist duygularıyla karşı karşıya kalacağımız bölgede, onlar açısından başlıca gündem durumundaki IŞİD tehdidi ve bu çetelerin AKP ile ilişkisi zemininde, AKP'nin Alevilere yönelik politikaları ve Suriye'ye yönelik yaklaşımlarını, kampanyamızın bu yanını öne çıkarmak doğru olacaktır. Arap milliyetinden halkımız üzerinde ki şovenizme darbe vurulması, bu merkezde yürütülecek bir çalışma ile daha mümkün

olabilecektir.

Menemen açısından ise doğrudan Kürt halkına ulaştığımızdan Rojava' da Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik yaklaşımımız, direnişe ve dayanışmaya omuz vermenin önemi üzerinde durmak doğru olacaktır. Örnekleri çoğaltmak mümkün. Aslanan geneli özelle birleştirebilmekte yatmaktadır.

Kitle faaliyetimizde dikkat etmemiz gereken önemli hususlardan biri de yeni ilişkilerin açığa çıkarılması olmalıdır. Hangi yöntemle olursa olsun yürüteceğimiz kitle faaliyeti yeni ilişkilerle tanışmamıza, çevre çeperimizin genişlemesine hizmet etmelidir. Gezi İsyanı boyunca sürecin doğrudan bir parçası olmamıza, direnişin ön cephesinde yer almamıza karşın açığa çıkardığımız yeni ilişki sayısının, harcadığımız eforun çok altında olduğunu dikkate aldığımızda ne demek istediğimiz daha rahat anlaşılacaktır.

Temel yaklaşımımız, tanıştığımız, sohbet ettiğimiz, her insanla neler yapılabileceği, mücadeleye ne tür katkılar sunabileceğine odaklanmalıdır. Çalışma söz konusu yeni ilişkilerimizin bizi pratikte yan yana durarak tanımaları açısından da bir fırsat olmalıdır.

Bu sürecin bir parçası da bizimle kampanyadan önce tanışan yeni yoldaşların sürece katılımı olmalıdır. Her şeyin bizim tarafımızdan planlandığı, her şeye bizim karar verdiğimiz bir çalışma tarzının yeni güçlerin inisiyatifini açığa çıkaramayacağı açıktır. Bunun sağlanabilmesi kolektif bir çalışmanın örülmesine bağlıdır. Bu amaçla çeşitli ihtiyaçlar ekseninde komisyonların kurulması, her faaliyetin çalışmaya katılacak tüm yoldaşların katılımıyla yapılan toplantılarla örgütlenmesi doğru olacaktır.

Küçükten büyüğe, basitten karmaşık olana doğru inisiyatifin verilmesi yeni yoldaşların daha hızlı gelişimini de sağlayacaktır. Yaygın, etkili ve istikrarlı bir kitle faaliyetini, bir kısmını açmaya çalıştığımız çerçevede yaşama geçirebildiğimiz oranda örgütümüzü de inşa edebileceğimiz açıktır. Başarılı bir kitle faaliyeti, örgütümüzün yönetme kabiliyetini artıracak, yeni güçlerle büyümesini sağlayacak ve önüne daha büyük hedefler koymasını sağlayacaktır.

***Kobanê'nin Öğrettikleri Üzerine...
Kobanê İzlenimleri***

Kobanê Direnişî Bizleri Çağırıyor!

Ansızın bir patlama sesi kulağımıza geliyor ve ardından çığlıklarla feryatlar birbirine karışmış şekilde geliyor ve sonra isyan zılgıtlarını duyuyoruz. Sesin geldiği yere dönüp bakıyoruz. Yabancı değildi, tanıyorduk bu sesi! Evet, bu ses, bizim sesimizdi! Uzaklardan değildi gelen ses, Kobanê'den yanı başımızdan geliyordu... Kobanê'den yükselen direnişe yanıt olmak için orada bulunmak hepimiz için zorunluluktuk.

Kobanê'ye gitmek için İstanbul'dan otobüslerin kaldırıldığını duyduğumda ilk yaptığım arkadaşımı arayıp otobüslerin 'nereden kaldırıldığını' öğrenmek oldu. Otobüslerin kalkacağı zamanla benim öğrenmem arasında sadece 1.30 saat vardı ve hiçbir hazırlığım yoktu. Üzerimde sadece bir t-shirt bir de sırt çantası vardı. Oranın geceleri soğuk olduğunu bildiğimden yanımdakilerin gömleğini, yağmurluğunu ve kapüşonunu bir apartmana girerek aldım. Otobüslerin oraya vardığımda bir kalabalık, karşısında da bir polis kalabalığı vardı. Otobüsler geldiğinde hepimiz tanıdıklarımızla selamlaşarak otobüslere bindik. Gideceğimiz yol uzun olmasına karşın eğlenceli ve coşkuluymuş. Hep bir ağızdan marşlar, türküler söylüyorduk. Yolculuk sırasında otobüslerin önlerini hiçbir neden gösterilmeden polisler kesiyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yolu açıyordu. Devletin korkusu daha

yolun başında kendisini gösterdi. Kim bilir bölgeye vardığımızda neler olacaktı?

Otobüsler Suruç'a vardığında bizi yine polis barikatları, panzerler ve askeri tanklar karşıladı. Otobüsleri durduran polislerin bir kısmı çevre bölgeden gelmişti. Çünkü bizi arayan polislerin arkalarında "Hatay" yazıyordu. Polislerin psikolojik baskısına karşı bizlerde büyük bir halay çekerek gerilla marşları söylüyorduk. Ve biliyorduk ki psikolojik üstünlük ve güç bizdeydi! İstanbul otobüsleriyle birlikte sınıra yakın olan Türkçe ismi ile Eğrice köyüne gittik. Sınıra yakın küçük bir köy olan Eğrice'de İstanbul'dan gelen kitle basını açıklama- ması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından gruplar halinde herkes nöbet yerlerine geçti. Evet, köylerde sınıra paralel bir şekilde nöbet tutuluyordu.

Hem TC askerinin IŞİD'e yardımlarını hem de IŞİD'in sınırı geçip YPG mevzilerine saldırmasını engellemek için nöbet tutuyorduk. İstanbul grubu nöbet yerlerini almışlardı. Ancak önceden bölgeye gelen yoldaşlarımızın kaldığı köy başka bir yerdeydi. Bizde YDK'lı bir yoldaşla Eğrice Köyü'nde bulunan bir köylüye bizi Alizer Köyü'ne götürmesini rica ettik ve kabul etti. Alizer Köyü sınırın sıfır noktasında olan bir köy ve çatışmalar buradan çıplak gözle izlenebiliyor. Alizer Köyü'ne giderken diğer nöbet kontrol noktalarında durduruluyoruz. Burada nereden geldiğimizi ve nereye gittiğimizi sorup bagajımıza bakıyorlar. Bir sorun görmediklerinden sonra "serkeftin!" dileyerek yolu açıyorlar. Alizer Köyü'ne vardığımızda insanlar damlara, duvarlara çıkarak çatışmaları izliyordu.

Ve Alizer Köyüne Ulaşıyoruz...

Biz köye varmadan birgün önce IŞİD kendi elinde bulunan köyden Alizer'e silahlarla kit-
leye atış atmış ve şans eseri kimseye bir şey
olmamış. Köye vardığımızda yoldaşlarla kar-
şılaşıyor ve sıkıca sarılarak selamlaşıyoruz.
Selamlaştıktan sonra bölge ile ilgili sorular
soruyor, yapacağımız programı öğrenmeye
çalışıyoruz. Alizer Köyü'nün 100 metre ile-
risinde küçük bir askeri kule, kulenin önün-
de tel örgülü sınır ve ilerisi ise IŞİD ile YPG
köyleri... Alizer Köyü'ne de sadece biz ve bölge halkı
değil, birçok farklı alandan gelen insanlar vardı. Biz
geldiğimiz ilk gün Colomêrg grubuyla hareket ettik.
Colomêrg grubuyla sohbet ediyor bölgeyle ilgili bil-
giler alıyoruz. Özellikle Meskân Dağı direnişlerindeki
deneyimlerini aktarıyorlardı. Sohbetler sırasında top
mermileri köye düşerek büyük bir gürültü koparıyor
ve yeri sarsıyordu. İlk gün top ve silah mermilerinin
yakınımda patlaması beni refleksif olarak sıçratıyor-
du. Ancak günler geçtikçe oradaki patlamalara alışık
olur oldum diğerleri gibi. Köye gelen genci, yaşlısı,
kadını kısacası herkesimden insan vardı.

Geceleri çatışmalar daha yoğun geçiyordu. Te-
levizyon ya da internette değil bizzat çıplak gözle
görüydüm yaşananları. O videolardan izlediğim
patlamalar, mermiler 100 metre ilerimizde yaşanı-
yordu. Çatışmaları bizler duvarların arkasından izle-
yebiliyorduk. Çünkü biliyorduk ki IŞİD sivilleri fark
ettiği zaman ateş edebiliyordu. Çatışmaları izlerken
YPG tarafından bir roketin fırlatıldığını gördük ve ro-
ket ilerleyerek hedefini vurdu. Vurulan hedef sabaha
kadar yandı. Hepimiz merak içindeydik "*acaba vuru-
lan neydi?*" diye. Sonra sabah öğrendik ki vurulan bir
tankmış. Evet, vurulan bir tankın şahitliğini yaptık.
Ve bunun haberi gazete ya da internet sütunlarında
yapıldı.

Akşamları insanlar yatmak için ya okulun içinde
sıraları kullanıyor ya da dışarıda battaniyelerle uyu-
yordu. Bizler de geceyi geçirmek için okulun içine
girerek burada sıraları düzenliyor yatak haline geti-
rerek yatıyorduk. Her sabah saat 06.00'da "Rojbaş"
sesleriyle kalkıyorduk. Sabah kalktığımızda bulun-
duğumuz sınıfları temizliyor sıraları eski haline geti-
riyorduk. Sabahları bulunduğumuz grubun toplanma
bölgesine gidiyor yemek ihtiyacımızı hep birlikte bu-

lunduğumuz grupta hallediyorduk.

Kahvaltıdan sonra sınıra giderek burada uzun bir
insan zinciri oluşturduk. İnsan zincirini oluşturma
sebebimiz Türkiye Kürdistanı'nın Rojava'yı sahip-
siz bırakmayacağı mesajını göstermekti. Hem kit-
lesel olarak yaptığımız insan zinciri eyleminde hep
bir ağızdan attığımız "*Biji Berxwadana YPG*" slo-
ganlarıyla IŞİD'ciler tarafında psikolojik üstünlük
sağlamak istiyorduk. İnsan zinciri eyleminin son bul-
masıyla camiden anons yapıldı ve acil olarak Murşit-
pınar sınır kapısının oraya gitmemiz gerektiği anonsu
yapıldı. Yüzlerce insan 10 dakika içinde organize
olarak arabalara bindik. Yolda diğer köylerden gelen
arabalarla birleşerek büyük bir konvoy oluşturduk.

Kobanê ile birleşmeye sınırları yık- maya...

Konvoy sınır kapısına yaklaştığında hepimiz araba-
lardan inerek yürümeye koyulduk. Binlerce insan
beraber slogan atarak polis ve asker barikatların
önüne kadar geldik. Burada barikatın açılmadı-
ğı takdirde canla başla çatışacak sınırı yıkacaktık.
Daha sonra kolluk kuvvetleri bizlerin kararlılığını
gördüğü sınırı kontrollü bir şekilde açmak zorunda
kaldı. Ancak bizler buna da razı olmayarak sınırı
diğer bir noktadan tel örgüleri yıkarak sınırı
geçtik. Sınırın yıkılmasıyla birlikte yüzlerce insan
Kobanê tarafına geçiş yaptı. Sınırı yıktığımız yerde
bizleri YPG ve HPG'li gerillalar silahlarıyla karşı-
ladı. Bizlerde sınırı kitleyle geçerek bizleri karşı-
layanların yanına gidip sarılıyor selamlaşıyorduk.
Kobanê tarafından gelen gerillalarla sohbet ediyor
onlara soru sorarak son durum hakkında bilgi edi-
niyorduk. O an yüzlerce insanla birlikte o sıcaklığı
hissetmek tarif edilemez bir mutluluktur. Bizim için

orası büyük bir başarıydı. Çünkü sınırları parçalayarak destansı bir direniş sergileyenlerle bir olmuştuk. Durumu izleyen değil yapan olmuştuk. Daha sonra sınıra askerin yığınak yapmasıyla bizler kontrollü bir şekilde geri çekildik. Geri çekilmemizle birlikte askerler büyük bir acının intikamını alıyormuşçasına saldırmaya başladı. Evet, aslında onlar için büyük bir acı demek yerinde olacaktır. Çünkü her hudut karakoluna baktığımızda “*Sınır Namustur*” yazılığını göreceksiniz. Bizlerde bu durumda onların sınırlarını yıkıp geçtiğimiz için onlar şahsında “rezil” bir durumdu.

Askerler büyük bir öfkeyle saldırıyor heryeri gaza boğuyordu. Gaz bombalarını Kobanê tarafına fırlatıyor yoldan kaçanları akreplerle kovalıyordu. Akreplerin hızlıca ilerleyip minibüsleri devirmeleri ve arabaların içine gaz bombaları atmaları kinlerini bizzat gösteriyordu yine! Arabayla ilerlerken geriden hızlıca bir araç taşlanarak ilerliyordu. Arabanın birden tarlaya sapıp zıplaya zıplaya kaçtığını gördük. Sonra öğrendik ki arabanın içindekiler IŞİD’cilermiş.

Köye vardığımızda hepimiz çok sevinçliydik yaşadığımız olaydan kaynaklı. Yemeklerimizi yedikten sonra bizler Elîh grubuyla hareket etmeye başladık. Alizer Köyü’nde nöbetler 24 saat sürüyordu. Nöbet listelerinde her grup 3 kişiden oluşuyor ve 2 saat nöbet tutuyordu. Nöbette duranlar gelen arabaları, kişileri arıyor ve dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı atik ve dikkatli duruyordu. Bizlerde nöbetlere isimlerimizi yazdırdık.

Gecenin soğuşunu ısıtan sohbetler...

Geceleri sırayla köyün sınırında nöbet tutuyorduk. Gecenin bir vakti köyün dışarısında göz gözü görmeyen zifiri karanlıkta nöbet tutuyorduk. Zifiri ka-

ranlıkta 100 metre ötede IŞİD’cilerin sınırı geçip geçmediklerini kontrol ediyorduk. Nöbet sırasında IŞİD bölgesinden bir ışık bir kaç defa yanıp söndü. Sınırın bu tarafında ve bize baya bir uzaklıkta olan bir noktadan da ışık yanıp sönmeye başladı. Anlaşıyordu ki sınırın asker tarafında olunan yerlerde iletişim kolay sağlanabiliyordu! Hewallerle birlikte kontrol ettiğimiz nöbet bölgesinde havanın soğuk olmasına rağmen içimiz sohbetlerle sıcacıktı. Paylaşımımız samimi ve bir o kadar içtendi. Birbirimize anılarımızı, deneyimlerimizi anlatıyor zamanı geçirmeye çalışıyorduk. Daha sonra nöbet süremiz dolduğu sırada diğer nöbetçiler yerlerimizi alarak kontrole devam ettiler.

Günlerimiz daha çok günlük planlamalarla başlıyordu. Gün geliyor sıcak Rojbaşlarla uyanıyor, gün geliyor soğuk bomba sesleriyle uyanıyorduk. Savaşın yakıcılığı orada bulunan herkesi etkiliyordu.

Evet, bizler aslında hep yapmak isteyip

de yapamadığımız bir durumu gerçekleştirmiştik. Bölgede gelişen olayların bir izleyicisi, bir destekçisi değil de bir bileşeni olmayı başarmıştık. Kendi gücümüz oranında ama kararlı bir şekilde adım atarak savaşın havasını solumak ve yaşamak bizlere birçok tecrübe kazandırdı. Orada hewallerle geçirdiğimiz sürede birbirimize karşı yaklaşımlarımız yoldaşlık ilişkileriyle dolu geçti. Köyde herkes elinde olan her şeyi herkesle paylaşıyordu. Ayrılma vakti geldiğinde hepimizde farklı bir burukluk oluştu. Biz onlara alışmıştık, onlarda bize... Tanıdığımız herkesle sarılıp vedalaştık. Belki bir yerlerde yine karşılaşırız diye ayrıldık. Ayrılırken uzaktan “Serkeftin!” diyerek, arabalara bindik. Arabanın seyrine uzanan yolda gerimizde yoldaşlık, acı ve umut kalmıştı...

Kocaeli’den Bir YDG’li

Öyle Bir Ölse Çocuklar Size Hiç Ölüm Kalmasa...

Diğer bir ananın yanına gidiyoruz kızının YPG'ye katıldığını anlatıyor. "Oradakilerin hepsi bizim çocuğumuz artık savaşlar olmasın yeterince şehit verdik, katledildik, artık barış olsun" diyor. Aynı zamanda yüzü kapalı bir kadın görüldüğünde koşarak gidip bırakıyor kendi çocuğunu diye.

Kobanê halkıyla dayanışmayı büyütme için sınıra doğru yola çıktık. Giderken içimde çok farklı bir heyecan vardı. Sonuçta savaş alanına gidiyordum. Suruç'a ilk girişimizle savaşın etkilerini görmeye başladık. Savaştan kaçıp sokakta kalan Suriyeli Kürtler... Sokaklarda yağmurda terlikle ve ayakba-bısız gezen çocuklar... Ve yine savaşın her boyutu-nu yaşayan kadınlar...

Sınır köyüne geçtiğimizde durum tüm gerçekli-ğiyle gözler önündeydi. Türkiye'nin dört bir yanın-dan Kobanê halkıyla dayanışmayı büyütme için gelen insanlarla doluydu. Ve herkes elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu/çalışıyorduk.

Ve sınıra doğru yola çıktık. Sınıra vardığımız-da T.C ordusunun insanların sınırı geçmesine izin vermemesiyle bizler sınırı aşarak Kobanê tarafına geçtik. Kobanê de küçük çocukların gözlerinde umut ve direnişi gördüm. Bizlere Kürtçe "orda beklemeyin bu tarafa geçin, direniş burada" de-meleri aslında çocuklar için savaşın bir umut oldu-ğunu gösteriyor. Sanki altı saatlik yola değil de çok uzaktaki bir ülkeye gitmiş gibi hissettim. Arkamı döndüğümde hiçbir şey yokmuş gibi yaşayan in-sanlar, önüme baktığımda küçük çocukların savaş çağrısı yapması... Karşımda çocuk değil de koca-

man bir insan vardı sanki. Savaş çocukları, erken büyütüyor. Çünkü onların yaşlıları sokakta oyun oynarken, onlar hayatta kalma mücadelesi veriyor. Onların yaşlıları okula giderken, onların okulunda dayanışma için gelen insanlar kalıyor. Yaşlar daha da düştüğünde gelen kişilerin niçin geldiğini bil-meyen, köyleri kalabalık olduğu için mutlu olan çocukları görüyorum. Savaşın ne olduğunu bilme-yen ve bize "iyi ki geldiniz köyümüz güzelleşti, hep burada kalın" diyen çocuklar. Onlara savaşı nasıl anlatacağız ki. Yıllardır Kürt halkının katledildi-ğini nasıl anlatalım ve bundan en çok çocukların etkilendiğini nasıl söyleyelim!

"Çocuklarımız Kaybolmasın Diye İple Bağlıyoruz!"

Köyde bir ağacın altında sabah toplanmaya baş-layıp akşama kadar karşıdaki savaşı çaresizce iz-leyip ağlayan anaların yanına gidiyoruz. Sınırdan sekiz yaşlarında bir çocuğun geldiğini söylüyorlar. Çocuk savaşta annesini kaybetmiş ve o mayınlı araziden bir şekilde kaçıp gelmiş. Akrabası var-mış bu köyde, onu soruyor ve akrabası gelip alıyor çocuğu. Çocuğu düşünüyoruz, bu kadar masumken bunları yaşamasını düşünüyoruz. Sekiz yaşındaki bir çocuğun annesiz babasız kalmasını bundan son-ra bu çocukların ne yapacağını düşünüyoruz.

Bir anne çocukları kaybolmasın diye, kendisine ipe bağlıyor. Başka biri hasta ve yorgun annesini sırtında taşıyor. Herkes bir şekilde yanında hangi yakınına götürabiliyorsa onlarla savaştan kaçmaya çalışıyor.

meye başladı” diyor. Çünkü yıllardır bizleri yok etmeye çalıştılar, yok saydılar. Ama bizler düşmana direnişimizle karşılık verdik ve vermeye devam ediyoruz.

O kadar acıya rağmen insanlarda öyle bir umut ve inanç

Ardından konuştuğumuz kişiler IŞİD tarafından kaçırılıp tecavüz edilen ve satılan kız çocuklarını anlatıyor. Hem çocuk olduğun için savaşın her boyutunu yaşıyorken üstüne birde kadınsan bu daha da fazla oluyor. Kadınsan çocukluk bile cinsel obje olmana engel olmuyor. Her olayda olduğu gibi savaşta da kadın olduğumuz için yine tacize, tecavüze maruz kalıyoruz. İşte bu yüzden özellikle kadınlara savaş çağrısı yapılıyor. Çünkü savaşmadan kadınların özgürlüğü olmaz.

Kobanê de bir kadın gerillanın dediği gibi *“jin jiyan azadi jin kudare jiyan heye em tucçari dujmin notürsin”* (Kadın, yaşam, özgürlük. Kadın neredeyse orda yaşam var. Biz hiçbir zaman düşmandan korkmayız).

Bir ananın yanına gidiyoruz çocuklarını bırakmak zorunda kaldığını ağlayarak anlatıyor. Geçmişteki Kürt-Alevi katliamlarında da analar düşmana ses gitmesin diye çocuklarını boğarak öldürmek zorunda kalıyorlardı. Baktığımızda geçmişten bugüne hiçbir şey değişmedi aynı şeyleri Kürt halkı hala yaşıyor. Katledilmeye devam ediyoruz.

Diğer bir ananın yanına gidiyoruz kızının YPG’ye katıldığını anlatıyor. *“Oradakilerin hepsi bizim çocuğumuz, artık savaşlar olmasın yeterince şehit verdik, katledildik, artık barış olsun”* diyor. Aynı zamanda yüzü kapalı bir kadın gördüğünde koşarak gidip bakıyor kendi çocuğunu diye. Sonra dönüp; *“bu da değil”* diyor yeniden dua etmeye başlıyor. Başka bir ana *“biz Kürtlerin üstüne beton döktüler, Kürtler direnerek o betonda filizlen-*

var ki. Çünkü arkalarında en çok güvendikleri, halkın umudu olan gerillalar var. Ve çocuklar bu yüzden hep bir ağızdan *‘Biji Berxwedana YPG’* sloganını atıp, *“Kobanê’yi biz alacağız, biz kazanacağız.”* diyorlar. Zaten yıllardır Kürt halkının bu kadar şeye direnmesi, savaşması kaybetmedikleri umutlarının sayesindeydi. Çünkü biliyoruz ki bizler inancımızla, umudumuzla, direnişimizle kazanacağız.

Yüzyıllardır bildiğimiz ve bu savaşta da gördüğümüz gibi yine savaşta en çok çocuklar ve kadınlar etkileniyor. Erkek egemen bir sistemde kadınlar savaş olmadığında dahi aynı şeyleri yaşarlarken, savaşta bu yaşananlar kat kat artmakta. O yüzden bizler ne zaman direnişe katılırsak zincirlerimizi kırarsak o zaman kurtuluşumuz olacak. Ve yine siz masum çocuklar, bu savaşı siz kazanacaksınız.

Kobanê’de aklıma ilk gelen şiir;

Öyle bir ağlasam
Öyle bir ağlasam çocuklar
Size hiç gözyaşı kalmasa

Öyle bir aç kalsam
Öyle bir aç kalsam çocuklar
Size hiç açlık kalmasa

Öyle bir ölsem
Öyle bir ölsem çocuklar
Size hiç ölüm kalmasa

AZİZ NESİN
Mersin’den Bir YDG’li

Jı Bo Berxwedana Rojava û Şengalê Mıl Bıde. Pıştıgırıye Mezın Bıke!

Hem süreç hem de yıllardır sisteme karşı beslediği kinle devrimci dinamizmi her zaman belirgin ve net olan Kürt gençliği kampanyamızın kitle çalışmasında en aktif pozisyonda yer alacak konumdadır. Bir bütün kitleyle beraber özelde Kürt gençliğinin bu süreçte direnişi ve dayanışmayı genişletme çabası kampanyamızla somutlanması, bizim pratiğimiz ve söyleyeceğimiz sözle açığa çıkar.

Sınıf çelişkilerinin keskinleştiği süreçte emperyalistlerin ve işbirlikçi, uşaklarının hedefinde olan Ortadoğu bugün büyük bir direniş odağı olmuştur. Arap halklarının özgürlük, demokrasi çılgınlıklarıyla diktatörlere karşı başlattığı direnişi, kendi kontrolüne almaya çalışan emperyalistler de bu süreçte kendi aralarında çıkar çatışmasına düştü...

Bugün bu direnişin en önemli noktası olan Suriye toprakları emperyalistlerinde kendi aralarında çıkar çatışması yaşadığı en önemli bölge halindedir. Suriye’de Esad rejimine karşı başlayan direnişi gerici İslam çeteleriyle kendi kontrolüne almaya çalışan ABD emperyalizmine karşı başta Esad diktatörlüğünün yanında yer alan Rusya ve Çin, Esad’ın düşmemesine büyük etkide bulundular...

Süreç böyle ilerlerken Rojava kendi öz gücü olan YPG ile büyük bir direniş destanı yazdı. Rojava başta olmak üzere birçok bölgeyi kontrolüne alan YPG, Ortadoğu’da ezilenlerin sesi oldu. Ortadoğu’nun dört parçasında yıllardır mücadele eden Kürt halkı için de büyük bir umut kaynağı olan Rojava direnişi başta TC olmak üzere egemenler cephesinde büyük bir korku haline geldi. Bu süreçte YPG’nin kontrolünü kırmak için orada savaşılan çetelerine her türlü desteği sunan egemenler her defasında yenilgiye

uğradılar...

Bugün ise Ortadoğu’da kanlı bir tarih yazan IŞİD çeteleri büyük bir güç haline gelmiş bulunmaktadır. Emperyalistlerin ve baş uşak olan TC’ nin desteğiyle beslenen IŞİD önemli bir güç haline geldikten sonra onlar için de korku oluşturmaya başladı. Kontrollerinden çıkan IŞİD’ e karşı savaşılan YPG’ ye de düşman muamelesi yapan TC’ nin Kürtlere olan düşmanlığının en önemli kanıtıdır. Bir yandan “kardeşlik” sözlerini dilinden düşürmeyen TC devleti bir yandan da Kürt halkına saldırmaya devam etmektedir. Ve IŞİD çetelerine giden desteği görmezlikten gelmektedir. Nedeni YPG kontrolünde ki bölgelerin düşmesi yani Kürt halkının direnişini kırmaktır.

IŞİD’ in işgalinden kaçan Şengal halkının da imdadına yetişen yine ulusal hareket savaşçıları olmuştur. Her işgal ettiği yerde katliam yapan IŞİD çeteleri bugün ise YPG’ nin kontrolünde olan Kobanê’ ye saldırmaktadır.

Süreç böyle ilerlerken bu katliamlara sessiz kalmak, ortak olmaktır. Biz Yeni Demokrat Gençlik olarak “*Rojava ve Şengal İçin Direnişe Omuz Ver. Dayanışmayı Büyüt!*” şiarıyla başlattığımız kampanyayla ezilenlerin sesine ses katmaya çalışacağız. Kampanyamız bu süreçte YDG’ nin sesiyle beraber ezilen halkların sesi olurken; direnişi ve dayanışmayı nasıl daha fazla büyütürüz tartışmalarında, her pratik faaliyetimizin sonucunda en önemli tartışma konumuz olmalıdır.

Kampanyayı büyütmenin temel noktası bulunduğumuz alanlardan temas edeceğimiz kitlenin durumunu tahlil etmektir. Devamında gideceğimiz kitlenin bu süreçteki pozisyonu ve yaşadığı çelişkiler kitle çalışmamızın öncelik tartışmaları olmalıdır. Bu bizim gücümüze güç katacak bir noktada dururken; Nasıl daha iyi bir kitle çalışması yürütürüz? Hangi kitleye nasıl gitmeliyiz? vb soruları sürekliliği tartışarak ilerlememiz direnişi, dayanışmayı büyütmemize önemli bir katkı sağlayacaktır.

Bu süreçte yapacağımız en önemli iş kitleleri kampanyanın bir parçası haline getirmemizdir. Herkesin bu

Denge Ciwanên

süreçte bir şeyler yapma çabası her yerde net bir şekilde görünür bir pozisyonadır. Fakat eksik olan nokta örgütlü yapabilme meselesidir. Yani kitlelerin bu sürece örgütlü bir güçle dâhil olabilmese meselesidir. Ya da böylesi bir süreçte sınıf mücadelesinin pozisyonunu, önemini görme/gösterme meselesidir.

Bu çerçevede hem süreç hem de yıllardır sisteme karşı beslediği kinle devrimci dinamizmi her zaman belirgin ve net olan Kürt gençliği kampanyamızın kitle çalışmasında en aktif pozisyonda yer alacak konumdadır. Bir bütün kitleyle beraber özeldir Kürt gençliğinin bu süreçte direnişi ve dayanışmayı genişletme çabası kampanyamızla somutlanması, bizim pratiğimiz ve söyleyeceğimiz sözle açığa çıkar. Biz hareketlilik yarattığımız sürece, her yerde

somut adım attığımız sürece Kürt gençliğiyle bütünleşiriz. Açıkçası Kürt gençliğine dair söyleyeceğimiz iki nokta var. Birincisi “pratiğimiz.” İkincisi “ her Kürt genciyle süreci ortak örme çabası göstermemizdir.” Biz örgütlü bir pratik sergilersek ve geniş kitlelerle bu süreci örmeye çalışarak, pratiğimizle bütünleştirirsek direnişi ve dayanışmayı daha da büyütürüz.

Sınıf çelişkilerinin keskinleştiği bu süreçte direnişi ve dayanışmayı büyütmenin temel noktası sınıf mücadelesini geliştirmektir. A/P araçlarının temelinde bu çerçeveden ilerlemek ve sınıfsal zemini açığa çıkarmak Rojava ve Şengal direnişine omuz vermenin, dayanışmayı büyütmenin en önemli politik noktasıdır.

İnacın ve Güvenin Diğer Adı: Kobanê

Günlerdir IŞİD çeteleri tarafından saldırıya uğrayan Kobanê bugün tarihi bir direnişe şahitlik etmektedir. Üç bölgeden saldırıya uğrayan Kobanê YPG güçleri tarafından korunurken Kobanê'nin kuzeyi ise TC tarafından kısıp

alınmış durumda. Ayrıca TC sınır hattı IŞİD'in bir bütün ihtiyaçlarını rahat bir şekilde karşıladığı bir hat halindedir. Yani Kobanê dört taraftan saldırıya uğramaktadır.

Kobanê'de üç tarafı savunan YPG güçleri iken TC sınır hattını ise Kürt halkıyla beraber katliamlara dur diyen binlerce insan korumaktadır. Bu sınır hattında binlerce insan nöbet tutmaktadır. Amaç TC üzerinden IŞİD'e giden yardımları engellemek, Kobanê'ye destek olmaktır.

Hem YPG hem de TC sınır hattında nöbet tutan halk içinde göze çarpan en önemli kesim ise Kürt gençliğinin militan duruşuyla beraber mücadeleye olan inancıdır. Bütün sınır hattındaki kitlenin güvenliğini kontrol eden Kürt gençliği ayrıca YPG saflarına da katılımın en aktif örgütleyicilerindedir. Her gün YPG saflarına katılımı sağlayan gençlik kurduğu her bağı mevzilere taşıma bilinciyle hareket etmektedir.

Savaş içinde kavrulmuş gençliğin örgüt bilinci ve örgüte olan inancı zaferin havasını yaşatırken; düşmana olan kini ise her cümlesinde kendini net bir

şekilde göstermektedir. Her cümlesinde “düşman” sözcüğünü kullanan Kürt gençliği attığı her adımda savaşın ilkelerini göstermektedir. Görevlerine ve sorumluluklarına büyük bir titizlikle yaklaşan gençlik her göreve aynı mesafede yaklaşarak o görevi büyük

bir inançla yerine getirme gayreti gösteriyor.

Ayrıca gençlikte gözlemleyebildiğim önemli noktalardan biride sistemin kirliliklerinden arınma ve üslup, davranışlarıyla devrimci kültür ve ahlaki pratiğinde yaşama geçirme çabası oldu.

Mücadeleye olan inanç, örgüte olan güven Kürt gençliğinde somutlanırken, bunlar zaferi de gösteren bir noktada durmaktadır. Aynı zamanda sistemin kirli yaşamından da uzaklaşmanın, kopmanın somut biçimini de göstermektedir. Bunu da Kobanê sınırında ve Kobanê'de savaşan Kürt gençliği pratiğiyle göstermektedir.

Bu süreç çerçevesinde bizim de sınır hattında olmamız hem öğrenmemiz hem de dayanışmayı büyütmemizin önemli adımlarındandır. YDG olarak sınır hattın da geçirdiğimiz her dakika savaşın ne demek olduğunu daha iyi kavramamıza etken olmuştur. Bu süreçte gençlikle kurduğumuz bağlar çerçevesinde ortak çalışmamız bizim açımızdan önemli bir öğrenme süreciyle beraber kendimizi de anlatmamızın önemli bir ayağıdır.

Dersim'den Bir YDG'li

Kobanê'den Notlar

Refleks kabiliyetimiz üzerine!

Örgütlenme meselesinin, geniş kitlelere alan açma, kitleleri özneleştirme gibi bizimde sürekli olarak tartıştığımız meselelerle doğrudan ilişkisi vardı. İnsanlar örgütün içerisinde kendini buldukça, buradaki sürecin bir parçası haline geldikçe kendi yaşamından verdiklerinin aslında ne kadar anlam taşıdığını ve aynı zamanda da ne kadar mütevazı şeyler olduğunu bilince çıkarıyordu. Geniş kitleler örgütün bir parçası oldukça, onun içerisinde söz söyledikçe örgütleniyordu.

Uzunca bir süredir tartıştığımız konulardan birisiydi halkımıza yönelik saldırılarda refleks gösterebilme meselesi. Van depremi, Roboski katliamı ve Gezi İsyanı'nın ilk dönemlerinde, gücümüzü daha verimli kullanabilmek için tartışmalar yürüttük. Kendi alanlarını ve sınırlılıklarını aşmaya dönük yaptığımız tartışmalarla, dünden bugüne baktığımızda epeyce yol kat ettiğimizi söyleyebiliriz...

Bugüne kadar geldiğimiz dönemde –en azından son bir yılımızda- refleks gösterebilme meselesine ilişkin yürüttüğümüz tartışmaların yelpazesini oldukça geniş tuttuk. Örgüt gibi hareket edebilme, kurumsallaşma, ideolojik ve politik meselelerde kendimizi daha fazla yetkinleştirme konu başlıklarımızdan birkaçıydı.

Şimdi bu tartışmaların sınanacağı bir dönem bizi bekliyor... Kobanê, dayanışma ve destek istiyordu, her bireyden, her örgütten. Biz bu süreç içerisinde aşmaya çalıştığımız pratiklerimizin içerisinde mi kalacaktık yoksa pratiğimizi bir adım daha ileriye taşıyabilecek miydik?

Bu seferki pratiğimiz, yürüttüğümüz tartışmaların sonucunda elle tutabileceğimiz ve üzerine ekleyerek daha olumlu işler yapabileceğimizin en somut verisini bizlere sunuyor. IŞİD çetesinin Kobanê saldırılarına başlamasının ilk günlerinde YDG'nin merkezi olarak yaptığı

hazırlık ve attığı adım, yürüttüğümüz tartışmaların artık bir yere ulaştığını gösteriyor. Yukarıda bahsini ettiğimiz konularda yürüttüğümüz tartışmalar, pratiğimizde ve bilincimizde bir değişimi yarattığından bahsedebiliriz.

Hemen hemen her alanımızdan birer- ikişer yoldaşlarımızın Kobanê sınırına gelmesi, sürece oradan doğru müdahale etmesi, sürecin birer öznesi olması, yalnızca “küçük bir organizasyonun” sonucuuydu. Önce düşünmek gerekiyordu orada olmamızın zorunluluğunu, gerisi zaten kolaydı. Toplamda bir günümüzü alacak olan; atılacak birkaç maile ve yapılacak olan birkaç görüşmeye kalıyordu. Yani özetle, önemli olan yapmayı düşünmek ve yapmaya odaklanmaktı, refleks doğallığında bir tepki olarak açığa çıkıyordu.

Refleks gösterebilme noktasındaki bu pratiğimizi, tekrar tekrar hatırlamamız ve önümüzdeki süreçlerde de uygulamamız gerekiyor. Düşmanın ve dostun tüm çıplaklığıyla karşı karşıya olduğu her yerde bir anda bitiverme, düşünce sistematiğimizi oluşturan temel taşların arasında olmalıdır.

Sınırdaki

nasıl bir çalışma tarzı izledik?

Elbette meselemiz tek başına Kobanê'de olmak, gözlem yapmak değildi. Oraya gidişimizin bir amacı vardı ve o amacı en iyi şekilde yerine getirmek için elimizden geleni yapmamız gerekiyordu.

Sınır bölgesinde yurtsever hareket tarafından örgütlenen onlarca iş vardı. Sınırların kontrolü, Kobanê'den sürekli olarak gelen yaralılarla ve göçmenlerle ilgilenme, çeşitli illerden bölgeye gelen binlerce insanın temel ihtiyaçlarını giderme gibi en basitinden en karmaşığına yapılması gereken onlarca iş...

Böylesi bir durumda elimizden gelenin en iyisini yapma, alabileceğimiz yükün en fazlasını alma gayretiyle ha-

reket etmemiz gerekir. Bu düşünceyle hareket etmediğimizde, destek değil de, onlarca işin arasında uğraşılması gereken bir grup olma durumuna da düşebiliriz.

Bu durumun yaşanmaması için başta da belirttiğimiz gibi hem var olan yükün altına olabildiğince girmek hem de örgütlü ve disiplinli hareket etmek gerekir. Bizde Kobanê sınırında bulunduğumuz dönem boyunca, bunu oturtmaya çalıştık.

Yoldaşlarla birlikte Alizer Köyü'ne ilk gittiğimizde, bu köydeki var olan eksikliklerden ve ihtiyaçtan doğru sürece dâhil olma fikrimiz vardı. Bunun için alandaki hem gençlik inisiyatifiyle hem de alan sorumlularıyla görüşmeler yaptık. Yaptığımız görüşmelerle birlikte alana dair genel bir fikrimiz oluşurken, oradaki yaşama ve duyulan ihtiyaçların neler olduğuna ilişkin kafamızdaki sorular yanıt buldu. Tutulan nöbetler, günlük yaşamı örgütleme, köyün temizliği meselesi, dâhil olacağımız işlerdendi.

Bu işlerin başında sürekli olarak tutulan nöbetler geliyordu. Bizim gittiğimiz Alizer Köyü'nde ve diğer bütün sınır köylerinde gece gündüz nöbet tutuluyordu. Tutulan bu nöbetlerde daha çok gençlik görev alıyordu. Bizde bu nöbetlere kendi gücümüz oranında dâhil olduk. Nöbetlere dahil olurken iki tane seçeneğimiz vardı, ya kendimiz bir nöbet noktası alacaktık ya da oluşturulan noktaların nöbetlerine dahil olacaktık. Biz ikinci seçeneğin, kendimizi daha fazla anlatabilme ve yurtsever hareketten daha fazla öğrenebilme olanağını verdiği için, ikinci seçeneği uyguladık.

Alanda gerek yurtsever hareketle gerek de kendi içimizde yaptığımız tartışmaların sonucunda, köy yakınlarındaki noktalarda tutulan nöbetlerin güvenlikten çok, alana gelen geri kitlenin örgütlenmesi ve örgütsel bir anlayışı, örgütlü yaşamı kitlelere yaymaya hizmet ediyordu. Köyün çeşitli noktalarındaki tutulan nöbetlere en gencinden en yaşlısına herkes dâhil oluyordu. Bu oraya gelen herkesin psikolojik anlamda, örgüt için, Kobanê'deki direniş için çok küçükte olsa bir şeyler yaptığı hissini veriyordu. Bunları örgüt için yapmak, örgüt için kendi uykundan feragat etmek, günlük yaşamının belirli bir dilimini örgüt için yaşamak, insanların bilinçlerini değiştiriyordu. Orada bulunan kitle örgütün bir

parçası olduğunu daha somut görüyordu.

Kitlelerle temas kurma ve kitlelerden öğrenme

Kitlelerle birlikte hareket etme, kitlelerle birlikte işleri örgütleme çok yabancı olduğu şeyler değildir. Ancak, yurtsever kitleyle bu kadar yakından ilişkilendiğimiz, birlikte bu kadar hareket ettiğimiz en geniş kapsamlı pratiklerimizden biriydi. Bu pratiğimiz, yurtsever halkla ve ulusal hareketle geçirdiğimiz kısa dönem bizim için oldukça öğretici oldu. Rutin dönemlerimizde uzun sürede kavrayacağımız birçok anlayışı ve geniş kitleleri örgütlü hale getirmeye dair kafalarımızdaki bulanıklıkların daha fazla netleşmesine fırsat verdi...

70- 80 yaşındaki insanların yüzlerce kilometre yol gelecek, sıraların üzerinde yatmasını, az uyumasını, herkesin "rojbaş"la kalkmasını, her gün aynı şeyleri yiyip içmesini sağlayan bir şeyler vardı.

Bunların başında geniş kitlelere alan açma, kitleleri özneleştirme gibi bizimde sürekli olarak tartıştığımız meselelerle doğrudan ilişkisi vardı. İnsanlar örgütün içerisinde kendini buldukça, buradaki sürecin bir parçası haline geldikçe kendi yaşamından verdiklerinin aslında ne kadar anlam taşıdığını ve aynı zamanda da ne kadar mütevazı şeyler olduğunu bilince çıkarıyordu. Geniş kitleler örgütün bir parçası oldukça, onun içerisinde söz söyledikçe örgütleniyordu.

Bunlarla birlikte moral ve motivasyonun, özellikle zor

zamanlarda ne kadar önemli ve toparlayıcı bir yerde durduğunu gördük. Örgüt yönetimi bu anlamıyla gerçekten de bir kriz yönetimine benziyordu ve pratikten faaliyetçilerin ve kitlelerin psikolojik durumuna birçok şeyi içerisine alıyordu.

Orada bulunduğumuz dönemde, yurtsever hareket tarafından kitlenin morali ve umudu en üst düzeyde tutulmaya çalışılıyordu. Bu bazen, yoğun IŞİD bombardımanı sonrasında kitleyi bir yere toplayarak yapılan bir konuşmayla bazen de çekilen halaylarla, söylenen türkülerle sağlanıyordu. Böylelikle moral düzeyi yükselen kitle, zor süreci daha kolay göğüsleyebiliyordu.

KOBANÊ DİRENİŞİ KADINLARLA BÜYÜYOR!

Ortadoğu’da emperyalistlerin güdümünde büyüyen savaşta halka yönelik saldırılar artmaktadır. Rojova’da büyüyen direnişi hazmedemeyen emperyalistlerin ve onun taşeronu T.C’nin, kendi elleriyle besleyip büyüttüğü IŞİD çetesi halka yönelik katliamlarına hız kesmeden devam ediyor.

Ortadoğu’daki katliamlar karşısında, devrimci bir gençlik örgütü olarak böylesi bir sürecin öznesi olmak, Rojova’da, Kobanê’de büyütülen direnişin sesine ses katmak bizim tarihsel sorumluluğumuzdur. Bu sorumluluğa pratikte yanıt olmak için, YDG olarak savaşın en kızgın noktasında nöbette olan halkın nöbetine ortak olduk. Kobanê sınırda büyütülen direnişe gençlik olarak bir mevzi de biz açtık.

Birçok alanımızdan YDG’lilerin katılımıyla oluşturduğumuz heyet ile Riha(Urfâ)’nın Pirsûs (Suruç) ilçesinde bir araya gelerek Kobanê’de yaşanan sürece tanıklık ettik. Heyet içerisinde yer alan genç kadınlar olarak bölgedeki yaşanan süreci kadın kimliğimiz penceresinden bakarak, anlamaya ve yorumlamaya çalıştık. Kobanê ve sınırda yaşananların, Kürt halkının büyütmiş olduğu direnişin kadın yüzünü aktaracağız.

Pirsûs’un en doğusundaki Alizer Köyü’nde birçok ilden bir araya gelen yüzlerce insan gün doğumu ile birlikte evlerin damlarına çıkarak sınırdaki nöbetlerine gün boyunca devam ediyorlar. Bu bekleyişi insanlık nöbeti olarak tanımlıyorlar. Nöbetlerin başkomutanları ise Kürt Anaları... Oğullarının, kızlarının Kürt özgürlük mücadelesinin birer neferi olacaklarının umudunu taşıyan analar, çocuklarının ardından göz yaşları dökmüyor. Sınırdaki çatışmalarda IŞİD’in yağdırdığı havan toplarının sesleriyle her ne kadar yürekleri ağzına gelse de Kobanê’de YPG’nin direnişini “Bijî berxwedana YPG” sloganlarıyla selamlıyorlardı. Bombalar yağarken aynı iklimi yaşayan yürekler, gelecek günlerin umudunu da aynı yüreklerde taşıyorlardı.

Kürt, Suriyeli, Ezidî annelerin acı-

ları gibi, umutları da ortak. Köylerde Suriye’den IŞİD zulmünden kaçarak sığınan Suriyeli kadınlar, savaşın kendi kimlikleri, bedenleri üzerinde bıraktığı tahribata karşın, yitirdikleri aileleri ve yakınlarının acılarını yüreklerine gömerek çocukları için zor şartlarda, köylerdeki barakalarda yaşam mücadelesi veriyorlar. Ve bir gün ayrı düştükleri topraklarına, tekrar dönecekleri günün umudunu taşıyarak...

Köylerde halkın bekleyişi ile seferber oldukları nöbete, yurtsever gençlikte, köyün giriş-çıkışlarına kontrol noktaları oluşturarak, bu noktalarda araç kontrollerini yapmakta, köyün asayişinden sorumlu olmaktadır. Ve asayişten sorumlu olan gençliğe, genç kadınlar önderlik etmekte. Feodal bağları güçlü bir toplum olan Kürt halkı içerisinde örgütlenen ve örgütlenerek hareket içerisinde özneleşen kadınların, çalışma alanlarında inisiyatifleşmeleri ve alana önderlik etmeleri, kendilerine yüklenen toplumsal rollerden kurtuluşlarının kanıtını gözler önüne sermekte. Ve bu kurtuluşları “Bijî berxwedana YPJ” sloganında haykırdıkları isyan, özgürlük mücadelesini yürüten kadın ordusunun gücünden gelmektedir.

Ziyaret için girdiğimiz bir evde farklı illerden gelen Kürt analarının sohbetine denk geliyoruz. Birbirlerine hasret duydukları çocuklarının hikâyelerini anlatıyorlar. Her birinin çocuğunun genç yaşlarda YPG saflarına katıldığını dinliyoruz. Kobanê’de savaş sürerken bu savaşı televizyon ekranlarından izlemeye yüreklerinin dayanamadığını anlatıyorlar. Anaları savaşın sınırında bir araya getiren ortak duygu ise yürekleri-

ni yanıp tutuşuran oğullarının, kızlarının hasreti. Ve yüreklerde onları bir kez görebilmenin umudu yatmakta...

İkram edilen çayla birlikte derinleşen sohbetimiz devam ederken, bir ana oturduğu yerden aniden doğrularak kapıya yöneliyor. Biz durumu anlamaya çalışırken, yanımızda oturan ana Kürtçe bilen kadın arkadaşına yönelerek annenin verdiği ani tepkinin nedenini anlatıyor. Köyün asayişinden sorumlu olan genç kadınların güvenlik gerekçesiyle kapalı olan yüzleri anne için bir umut kaynağı olmakta. Kızı gerillada olan anne köyde devriye atan genç kadınlarla karşılaştığı her an, kendi kızını görme umuduyla gidip peçelerini açarak yüzlerine bakıyor, hiç umudunu yitirmeden.

Köyde dolaşırken bir annenin türkü söylediği işitiyorum. Sesin geldiği yöne doğru yürüyorum. Ve annenin kulağında telefon türküler söylüyor, türkülerin arasında da “Bijî YPG” diye haykırıyor. Annenin sesi yükseldikçe etrafında birçok kişi toplanıyor. Annenin YPG’deki oğlu ile görüşmesine tanık olanlar göz yaşlarına hâkim olamıyor. Fakat annenin gözleri hiç dolmuyor, bir o kadar umutlu ve sevinç içerisinde etrafındakilere aldığı güzel haberleri anlatıyor. Bir yandan slogan atarak, oğluna türküler söylemeye devam ediyor. Anne ile oğlun arasındaki güçlü bağı, TC’nin sınırları dahi ayıramıyor, onların ortak olan umutları mesken tanımıyor.

“Gelin artık daha neyi bekliyorsunuz!”

Mürşitpınar sınırına düşen yolculuğumuzda Kobanê sınırına yaklaşmanın heyecanı var üzerimizde. Kobanê ile Pirsûs’u tel örgü ve duvarlarla ayıran sınırı görüyoruz. Bundan 5-6 ay öncesinde sınırdan kolaylıkla geçen Suriyeliler, yıllardan beri yaşadıkları coğrafyaya geçişlerine, TC’nin örülü duvarları ile yaptığı sınırdan izin verilmiyor. Sınırdaki toplanan halk ise sınırdaki nöbet

tutan TC’nin askerlerine rağmen, bu sınırı aşmaya kararlı. Ve sınırdaki toplanan halk sınırdaki tel örgü ve taş duvarları elbirliği ile yıkarak, sınırı aşıyor. Yüzlerce insanın Kobanê’ye geçişine tanıklık ediyoruz. Ve bizlerde atlıyoruz tel örgülerden.

Suriyeli iki genç kadın sınırdan izleyen kitleye, “gelin artık daha neyi bekliyorsunuz” dermişçesine haykırıyor. Ve sloganlar ve zılgıtlarla karşılıyorlar kitleyi. Aynı coşku ile YPG-YPJ gerillaları gelen kitleye karışıyor birden.

Bizlerde kadınlar olarak YPJ gerillalarının etrafında buluyoruz kendimizi. Karşılaştığımız komutan kadınlar etkiliyor bizi. Erkek egemen sistemin kadına vurduğu zincirlerden kurtularak savaşa katılan kadınları, ataerkil sistemi köklerinden yok etmek için savaşı büyüten kadınların coşkusuna tanık oluyoruz. Yerelden olan bir kadın çekiyor dikkatimizi. Genç kadının sırtındaki silahı ile birlikte iki eliyle de çocuklarının ellerini tutmakta. Sadece bizim değil, sınırı geçen gazetecilerin, kitlenin de dikkatini çekiyor bu kare. Objektifler genç anneye yöneliyor. İki çocuğuna rağmen, IŞİD zulmü karşısında silahlanmış, genç bir anne, çocukları ve onların geleceği için...

Ve YPJ içerisinde tıpkı bu kadın gibi yerelden örgütlenen birçok Suriyeli kadın var. Topraklarını kana bulayan, yüzlerce kadına tecavüz eden IŞİD çetesini yok etme uğruna savaşa katılan yüzlerce kadın.

Kadınlar sınırdaki Kobanê’de direnişi büyütüyor. Nasıl ki Rojova’da büyüyen direnişin kaynağında kadınlar varsa Kobanê’de de direnişi kadınlar inşa ediyor. Kobanê’de günlerdir örülen direniş, kadınların iradesiyle büyüyor. Gün Rojova’da, Kobanê’de isyanı büyüten kadınların, isyanına ses olma, isyanına karışma gündür.

İzmir’den bir YDG’li Kadın

Rojova ve Kobanê'de Direnen Kadınların İsyanı, İsyanımızdır!

Bu dönemin bize kattığı deneyimlerle birlikte yoğunlaşacağımız genç kadın çalışmalarımız, politik gündeme dair sözümüzü de geliştirecektir. Ortadoğu'da süregelen emperyalist savaş çığırkanlığı devam ederken, bize düşen Rojova ve Kobanê'de direnen, savaşan halkların, YPG/YPJ gerillalarının mücadelesini her alanda büyütme olacaktır.

Uzun bir süredir Ortadoğu topraklarında emperyalistlerce ve onun taşeronu T.C tarafından desteklenerek büyüyen savaşa tanıklık ediyoruz. Emperyalistlerce yağma ve talana dönüştürülen bu topraklarda halklar katliama uğramakta, savaşın en ağır bedelini ise yine kadınlar ödemektedir.

Ortadoğu'da yaşanan katliam karşısında, Rojova ve Kobanê'de direnenlerin sesine ses olabilmek için YDG olarak başlatmış olduğumuz *"Rojova ve Şengal İçin; Direnişe Omuz Ver, Dayanışmayı Büyüt!"* kampanyamız Kobanê sınırına gidişimizle umut ve isyanın toprağına karıştı. Genç kadınlar olarak bizlerde sınırdaki nöbete tanıklık ettik ve insanlık nöbetinin kadın yüreğine dokunduk. Rojova devrimini nasıl kadınlar inşa ediyorsa Kobanê direnişi de kadınlarla büyüyor.

Genç kadınlar olarak Kobanê sınırındaki direnişten deneyimlediklerimiz, kampanyamızın kadın yüzünü besleyecektir.

Rojova'da aylardır devam eden, Kobanê'de günlerdir yoğunlaşan IŞİD saldırıları, önümüzdeki sürecin de hareketli geçeceğini işaret ediyor. Ortadoğu topraklarında büyüyen savaş karşısında, direnen halklara omuz verip, kadın dayanışmasını büyüteceğiz. Erkek egemenlikten arınmış noktalar, alanlar yaratarak, kendi barikatlarımızı kurarak bu saldırıları püskürteceğiz.

Geçtiğimiz günlerde Mersin'de 2 günlük gerçekleştirdiğimiz genç kadın toplantısı, önümüze koyduğumuz hedefler noktasında alanımızdaki kadın çalışması-

nı hareketlendirecek, aynı zamanda kampanyamızın kadın yüzünü besleyecektir.

Kobanê sınırındaki gözlem ve deneyimlerimizle birlikte, Mersin'deki genç kadın buluşmalarımızın bize ve alanımıza kattığı hareketliliği 6 Kasım'a kadar sürecek kampanyamızla bütünleştirerek ele alalım. Genç kadınlar olarak yaz sürecinde ve kampanya başlangıcını verdiğimiz günlerde deneyimlediğimiz pratik süreç, öncesinde yabancılaştığımız genç kadın kimliğimizi, yeniden tanımladığımız bir dönem olmuştur.

Bu dönemin bize kattığı deneyimlerle birlikte yoğunlaşacağımız genç kadın çalışmalarımız, politik gündeme dair

sözümüzü de geliştirecektir. Ortadoğu'da süregelen emperyalist savaş çığırkanlığı devam ederken, bize düşen Rojova ve Kobanê'de direnen, savaşan halkların, YPG/YPJ gerillalarının mücadelesini her alanda büyütme olacaktır. Savaşın kadın kimliği üzerinde bıraktığı tahribat karşısında, YPJ'nin Rojova, Kobanê'de yarattığı mevzilerde erkek egemenliğine karşı direniş büyütülmektedir. Ortadoğu topraklarında savaş erkek egemenliğinden aldığı güç ile büyümekte iken, toprak ve bedenlerimiz yağma ve talana dönüştürülmekte. Bu topraklardaki kadınların isyan çığlığı, bir arada yükselteceğimiz mücadele ile direnişe dönüşecek, erkek egemenliğine ağır darbeler vuracaktır.

Sürecin ana gündemlerinden biri olan Ortadoğu'daki savaş önümüzdeki gündemlerimizden biri olan **"25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü"** nün de içeriğinin belirleyecisidir. Emperyalist

savaşlar kadın kimliğine yönelik sistemli saldırı ve şiddeti de beraberinde getirmektedir. Karşılacağımız bu 25 Kasım Ortadoğu’da büyütülen savaşta ayyuka çıkan “kadına yönelen şiddet” günün anlam ve önemiyle birleşerek, savaşların kadın kimliğine yönelik saldırılarına karşı mücadeleyi yükselteceğimiz günün adı olsun.

11-12 Ekim’de YDK’nın Ankara’da gerçekleştireceği buluşmaya alanlardan genç kadınların katılımı önemli bir yerde durmaktadır. Bu buluşmada sürece dair özgün kadın politikalarımızı tartışarak, önümüzdeki sürecin kadın gündemlerini belirleyeceğiz. Her

alandan kadın yoldaşların katılımıyla gerçekleştireceğimiz buluşma, her alanın kadın yüzünü geliştirecek, kadın örgütlülüğümüzün kurumsallaşma yolundaki kazanımlarını açacaktır.

Emperyalistlerce beslenip büyütülen İŞİD çetesinin zulmü karşısında direnen kadınların isyanını mücadeleimizde büyütecek, direnişlerini sokaklarda, amfilerde haykıracağız. Gün isyanın kadın rengini sokaklarda direnişe, bize örülen sınırlarda mevzilere dönüştürmenin günüdür. Sokaklarda, mevzilerde kadınların büyüyen öfkesinde isyana karışalım.

Direnişin ve Ölümün Tanıkları; Çocuklar

Günlerdir aklımda Aziz Nesin’in “Öyle bir ölsem öyle bir ölsem ki çocuklar” şiirinin dizeleriyle doluyorum. Sokaklarında. İnsanlar tanıyor, ölümlere şahit oluyorum. Ve her gün biraz daha savaşı öğreniyorum. Öğrendikçe ise korkuyorum, ama bu korku ölümün korkusu değil. Çünkü ölüme alışıyor burada insan. Ben ölüme bu kadar alışmış olmaktan korkuyorum. Bir de ölümlere şahit olan çocuklardan...

Ölümler ve savaşla büyüyor burada çocuklar. Okullarının önünü askerler ve panzerler sarmış,

Ağabeyleri, abaları bir kaç kilometre ötede Kobane’de savaşta. Top ve tüfek sesi ile uyuyup uyanıyorlar. Bazıları ise savaşta; ölümden kaçıp yaşama sığınıyor.

Ölümden kaçıp yaşama sığınan çocuklar...

Roja’ya’dan ve Şengal’den kilometrelerce yolu yürüyerek gelen, yaşamın kuytulduğuna sığınan çocuklar; sırtlarında ağırlıklarına denk torbaları ve çatlamış dudakları ile yaşama yeniden merhaba diyorlar sanki. Suratlarındaki tebessüm ve gözlerindeki pırlı ile umudu anlatıyorlar bizlere. Kimi az Türkçe biliyor, kimi ise hiç Türkçe bilmiyor. İletişim için farklı bir dil buluyoruz bizde. Bazen kocaman gülümsüyoruz, bazen sıkı sıkıya sarılıyoruz birbirimize. Bazense Kürtçe bilen biri oluyor yanımızda ve çocuklar anlatıyor biz dinliyoruz. Bu zamanlarda hep çocuklardan savaşı ve ölümü dinlediğimi düşünüp ürperiyorum. Her çocuğun hikayesi boğazımda bir düğüm oluveriyor. Babam öldü diyor birisi sonra tebessüm ediyor. O tebessüm ediyor; biz susuyoruz. Nerede öldü neden öldü diye sormuyoruz. Sanki bir soru, bir kelime bütün acıları yeniden başlatacak.

Her çocuk bir hikayedir diye düşünmüşümdür hep ama burada bulamıyor çocuklar kendi hikayelerini hepsinin benzer hikayeleri var. Bazısı ablasının, abisinin savaşmak için Kobane’de kaldığını söylüyor. Bazısı annesini kaybetmiş annesini soruyor. Bazısı iki kardeşinin ölümüne şahitlik etmiş susuyor.

Bazı çocuklar ise savaşa çağırıyor; gelin ve direnişi büyütün diyor.

Okullarının önünde panzer ve asker bekleyen çocuklar...

Günler geçtikçe daha fazla çocuk tanımaya başlıyorum. Bazı çocukların fotoğraflarını çekiyorum, bazıları ile konuşma sohbet etme fırsatı buluyorum, bazılarıyla da dost oluyoruz. Bu çocuklar okullarının önünde panzer ve asker bekleyen çocuklar. Dışarıdan bakınca bu askerler bu çocukları koruyor diye düşünmek de mümkün ama o çocuklar okuldan çıkınca askerler ve panzerlerin namluları çocuklara dönüyor. Aslında çok uzak olduğumuz bir konu da değil Kürdistan'ın çocukları "taş atan çocuklar" olarak tanıdık onları. Böyle tanıdık ve hiç sormadık kendimize; "Bir çocuk neden taş atar?" "Neden askere saldırır diye?" Ama şimdi cevaplamak lazım bu soruları, bu gerçekle bu kadar yüzleşmişken.

Kürdistan'ın bütün sokaklarında panzerler ve akrep-ler gezer. Kürdistan'ın bütün tepelerinde ise askerler bekler. Taş atmak buradaki çocukların oyunu. Çünkü buradaki hiçbir çocuk sayısız oyuncak arasında büyümedi. Oyunları da oyuncakları da savaş oldu. Kimi zaman çok büyük bir öfkenin yansımasıydı taş atmak, kimi zaman ise sadece bir oyun...

Evet her çocuk gibi bu çocuklarda oyun oynuyordu ama bizler hazırдық bu çocuklardan canı ya da katil gibi bahsetmeye; "taş atan çocuklar" diye bir gündem yaratmaya. Ben tanıdım taş atan çocukları hatta çoğu ile dost oldum. Onları dinledim ve Kürdistan'ı öğrendim. Ana dilde eğitim ne demek bu halk için bunu öğrendim. "Çocuklarımız ana dilinde eğitim görmeyecekse dağa gidip savaşır" diyen babalar tanıdım. Ve bir okulun önünde asker neden bekler, çocuk neden taş atar anladım.

Savaş; bazen oyun bazen endişe...

Daha sonra ise çocukların kendi aralarında oynadıkları oyunlarına şahit oldum.

İlk başta "oyun mu bu?" diye düşünmeden edemedim. Sonra aklıma hayatın gerçeklerinin oyunlara yansıdığı geldi. Bu çocukların da gerçekleri oyunları olmuştu. Biri İŞİD oluyor biri de YPG. İŞİD olan sen beni öldür diyerek başlıyor oyuna. Oyun, umudu ve inancı oluyor bir anda. Oyunun sonunda ise öldüğüne seviniyor küçük çocuk. Çünkü umudu gerçek oluyor.

Buradaki çocuklar güne top ve tüfek sesleri ile başlıyor. Kimi zaman kendileri savaşçı olup oyun oynuyorlar, kimi zaman ise atılan topları sayarak oyun oynuyorlar. Bazen karşıdan gelen seslerle endişeleniyorlar, bazense umutlanıyorlar. Burada yaşanan her şey onlar için bazen basit bir oyun, bazen biraz endişe. Bazen oyun zannettikleri, bazense endişelendikleri bu savaşın gerçek olduğunu biliyorlar ve tüm yürekleri ile Kobane'nin kaybedilmemesini diliyorlar.

Savaşın çocukları!

Mezar başlarında çocuklar görüyorum. Gözlerinde korku, merak ve kaygı. Hızla kazılan mezara bakıyor bir tane-si. Korkuyor belli, küçücük bedeni tanıyor belki ölümü ama anlamıyor zihni. Bir damla gözyaşı yok gözlerinde, sadece anlamaya çalışıyor ne olduğunu neden olduğunu. Sonra tabut geliyor mezara koyuluyor, üstü örtülüyor, her

şey çok hızlı geliyor. Çocuk ayırmıyor gözlerini mezardan yaşananların bir anını bile kaçırmak istemiyor gibi bir hali var. Her şey çok hızlı gelişip değişiyor. Çünkü ölüm ve direniş bu toprakların, bu insanların yıllardır yaşadığı ve her gün biraz daha öğrendiği şeyler.

Ölüme ve savaşa tanıklık eden çocuklar. Gözlerinde biraz korku var, biraz da merak... Ninnilerle büyümedi bu çocuklar ... Bomba ve silah sesleri sardı köylerinin, evlerinin dört bir yanını. Doğdular ve büyüdüler biraz; sonra ölümü öğrendiler. Savaşa giden ağabeylerinin, ablalarının ardından umutla baktılar... Onlar savaşın ve umudun çocukları. Onlar direnişin simgesi.

Sistemin Küçük Yaşta Militanlaştırdığı Kadınlar Biz!

Sistemin biz kadınları nasıl militanlaştırdığına değinmiştik 186. sayıda. Fakat devamı gelecek dememize rağmen, istemeyerek de olsa bir sayı ara verdiğimiz yazımıza bu sayıdan itibaren devam edeceğiz, keyifli okumalar.

Tokat'a gelen TKP/ML TİKKO gerillalarının barınmasına engeller çıkaran devlet ve işbirliği içerisindeki ihanetçiler, gerillaların izini özelde kadınlar olmak üzere insanların hafızasından silemediler. Onların hikâyeleri ile büyüdük bizler ve hala büyümeye devam edenler var. Sizlere 186. sayıda tanıdığım ve bildiğim kadarıyla anlatmaya çalıştığım, Ayfer Celep'le atıldı zihnimde kadın mücadelesinin tohumları. O dönemlerde, Ayfer'in silah elde düşmesini ne çok konuşmuş-tuk arkadaşlarla. Taşımali sistemde okuduğum için Tokat'ın birçok köyünden arkadaşlarım vardı. Kadın arkadaşlarla bir araya geldiğimizde tartıştık hep, *"erkeklerin korkmaması normal de, kadınlar nasıl bu kadar cesur olabiliyorlardı"* anlam veremezdik bir türlü. Aslında cevabı biz kadınların yaşantısında can buluyor ama bunu fak etmek zaman alıyor biraz. Yaptığımız sohbetlerde hep okul ve meslek hayalleri kurardık ama bilirdik ki birçoğumuzun "babası" okutmaya-caktı kadın olmamızdan kaynaklı. Öylede oldu! Ortaokulu dahi okuyamayacaktım ben aslında. Babamın kararıyla ilko-kul bittikten sonra dikiş nakış kursuna gidip "çeyizimi ya-pacaktım".

Kadın olduğumuz için fitratımızda mücadele var!

İlkokulu bitirdiğim sene taşımali sistem mecburi oldu. Ama yine de beni dikiş nakış kursuna gitmey istemiyor olmama rağmen zorla gönderildim. Kara makine başında ayaklarına basarak işlediğim, sadece bez parçası değildi. Hayatımla ilgili kararları kendimin aldığı günlerin resmini işliyordum, yani **özgürlüğün resmini**. Sonradan eve gelen bir uyarı kâğıdı beni kara makine başından alıp elime defter ve kalem tutuşturdu. Eve gelen kâğıtta, *"Ya kızımızı okula gönderirsiniz, ya para cezasını yatırırınız ya da belirlenen hapis cezasını yatarsınız"* yazıyordu. Devlet, çıkardığı bir yasa ile kız çocuklarını okula göndermeleri için aileleri tehdit ediyordu. Ne garip değil mi? Kadın olduğunuz için hayatınızın rotasını devlet ve aile ikilemi çiziyor. Devlet ve aile kurumları birbirine bağlı olduğunu sunduğu seçeneklerle nasıl da belgeliyor değil mi? Aslında 'düşünceli' devlet bu yasayı kız çocukları okusun diye çıkarmış. Fakat aile kurumu ile erklğini yeniden ve yeniden üreten devlet beslediği damarı kesmiyor üç tane seçenek ekleyerek belgeliyor sadece. Şimdi seçeneklerden birini işaretleme zamanı! Babam kâğıda bakıyor, *"Hım okula göndermek istemiyorum. Şimdi kız için hapiste yatmakta istemiyorum ama bu kadar parayı sırf kız okumasın diye de*

veremem. En iyisi gitsin zaten yarım dönem bitti. Gerisi de çabuk gelir" diyerek beni okula gönderme "kararı" aldı.

Ortaokul bitti artık seçenekli evlilik zamanıydı.

Bir *"kızı akli ermeden ereceksin"* derler bizim oralarda. Bir "kız" çocuğu büyümeye başlamışsa artık etrafında ayıplar, günahlar, dayaklar, küfürler, tacizler, tecavüzler ve ölüm kol gezmeye başlamış demektir. Her kadın hayatı için mücadele etmek ister fakat ne toplumun geri yönlerini ne aile ne de devlet korkusunu atlatması kolay oluyor. Okul bittikten kısa bir süre sonra artık evlilik vak-tinin geldiğini, görücü usulü kız istemeler gösteriyordu. İşte aile korkusu sarmaya başladı artık. Bir gün odamın kapısı açıldı ve bu defa seçenekleri annem, *"kızım ya x kişisini ya da y kişisini seçeceksin baban seni birinden birine verecek"* sözleri ile dile getirdi. Ama bu defa seçme hakkını bana vermişlerdi. Ne büyük lütf değil mi ve bir o kadar da 'düşünceli'. Odada büyük bir sessizlik oldu annem çıktıktan sonra, duvarlar hareket etmeye başladı. Küçüldükçe küçüldüm ben, artık yoktum, "bitti" dedim fısıldayarak "bitti"...

Artık dağlarda destan yazan gerilla kadınların, komutan kadınların mücadele anılarını sadece duymakla kalacaktım. O kadar hızlı değişti ki hayatım, toplumun bütün geri yönlerini ben de besliyordum artık. Ben de öğretilmiş kadınlığı öğrendikçe öğreniyor ve öğretiyordum aynı zamanda. Artık evden "telli duvaklı" ayrılma zamanı geldi ve çattı. Hayatından mutlu evinin kadını alan bir "adam" var davullar zurnalar eşliğinde oynayan. Bir de ne yapacağını bilmeyen aslında "tel duvak" değil de "kefen" giyen bir kadın. *"Ne yapacaktı bu adam bana, ne istiyordu benden?"* Bir sürü soru işaretleri. Kapılar kapandı ve ben yine saklamsaç oynadım! Bu defa kendimden saklandım.

Kısa sürede bir çocuk annesi oldum. Artık ANNE idim. Yaşım küçük olduğu için bebeğimle birlikte büyüdüm aslında. Uzun soluklu taciz ve tecavüz dolu bir evlilik hayatım oldu.

Günler böyle geçerken, bir arkadaşım bana Umut Yayıncılık'tan çıkan TOHUM kitabını hediye etti. Bu kitapla beraber Ayfer Celep'in bana ektiği tohumlar yeşermişti bile. Artık durmadan okuyor ve araştırıyordum. Şunu çok iyi anlamıştım yürümenin değil koşmanın zamanıydı benim için. Sonra mı bende yazılacak çok şey var bir sonraki sayıda görüşmek üzere yürümeyelim koşalım lütfen...

İstanbul'dan bir YDG okuru

Ahmet Davutoğlu'nu Kendi Sözleriyle Yorumlamak!

“Osmanlı’dan kalan bir mirasımız var. ‘Yeni Osmanlı’ diyorlar. Evet, Yeni Osmanlı’yız. Bölgemizdeki ülkelerle ilgilenmek zorundayız.”

Evet, tarihin tozlu sayfalarında kalan bir Osmanlı tarihimiz var. Osmanlı çevresiyle yakın ilişki kura kura 3 kıtaya kadar yayıldı. Birçok ulusun topraklarını işgal ederek kendisine bağımlı kıldı.

Yaklaşık bir yüzyıl önce vefat eden “Hasta adamı” diriltmeye çalışmak doğanın kendisine aykırıdır. Biz kendimizle ilgilenemiyoruz, bölgeyle ilgilenip ne yapacağız?!

“Hattı diplomasi yoktur, sathı diplomasi vardır. O sathı bütün dünyadır.”

Bu söz bir yerlerden tanıdık geliyor sanki bildiğin M. Kemal’in formatını çalmış adam. Hadi Mıstakor’un cephe savaşında askerleri ajite etmek için söylediği pek ala anlaşılabilir de diplomatları ajite etmek nedir. Hadi ajite ettin diyelim. Oraya buraya koşan diplomatın bana bir faydası mı olacak..

“Uyumayacağız. Göreve alındığımda büyükelçiliği talimatım şu oldu: Bana gerekçeyle gelmeyeceksiniz. 24 saat yetmiyorsa 25 saat, 7 gün yetmiyorsa 8.gün, 31 gün yetmiyorsa 32.günü bulacaksınız.”

Küçük adam bu seferde bize değil diplomatlara kafayı takmış. Baksanıza adam Che Guevara’dan feyiz alıp imkânsız istiyor! Doğa bilimlerine aykırı olarak zamanı bükmeye çalışıyor. Diplomatları öneri, Mirkelam’ın Mazeretim Var parçalarını dinlemeleridir.

“Türkiye’de hiçbir zaman 1 dakika dahi toplu gösterilere yasak getirilmemiştir.”

Var yaa, sokaklarda olmasak yutacağız bunları... Ben kendimi bildim bileli her eyleme bir saldırı var. Hatta arkadaşlarla bir araya geliyoruz saldırı olmayan eylemleri birbirimize anlatarak yad ediyoruz o günleri.

“30 yıl sonra Gezi olayları, 17 Aralık falan hatırlanmayacak.”

Gezi olayları değil ama kesin bir şey var ki, sizin şürekânız hatırlanmayacak. Nesilden nesile direniş destanlarımız büyük bir coşkuyla anlatılacakken sizin 17 Aralık yolsuzluklarınız baya bir kötü aktarılacak.

“Tam gezi olayları olurken eşim bir ameliyattaydı.

Bir kızım yurt dışında 2 küçük çocuğum 14 ve 16 yaşlarında. Tam o gösterilerin yoğun olduğu zaman bir tweet ‘Davutoğlu’nun evine saldırıyoruz.’ herkesin kendini benim yerime koymasını istiyorum şimdi TİB’in böyle bir tweeti durdurması mı özgürlüklere saygılıdır.”

Arkadaşlar sizleri bilmem ama ben gerçekten çok duygulandım.

Böyle bir olayın olabilme ihtimali nedir diye kendime soruyorum, “olamaz” diyorum kendi kendime. Yani Gezi İsyanı’nda olmasak herkesi her yere bilinçsizce saldırdı zannedeceğiz gerçekten. O değil de adam nasıl öyle senaryo yazmış gerçekten edebi yanı kuvvetliymiş. TİB’in bizlere yapmış olduğu sansürü de bir güzel meşrulaştırmış.

“Çok üzücü bir olay. Cumhuriyet tarihinin en trajik kazalarından biri neyin yanlış gittiğini anlamak için bütün çaba gösterilecek. Bu kaza esnasında ve daha öncesinde olanlarla ilgili. Türkiye bir demokrasidir ve şeffaf bir sistemimiz var. Bütün önlemler alınacak.”

Soma katliamında ölen maden işçilerini bir kez daha anıyorum. Evet, ülke tarihinde görülmedik bir işçi katliamı. Ancak Davutoğlu’nun bulunduğu ekip tarafından hiçbir şey yapılmadı daha. Türkiye öyle bir demokrasi ve şeffaflığa sahip ki sadece 17 Aralık’ta yapılan it dalaşında görebiliyoruz şeffaflığı ve demokrasiyi.

“Onlar alın teriyle helal rızık için çalıştılar. Bu yönleriyle de bizim için bir şehit hükmündedirler. Aileleriyle de ilgili gereken tedbirleri alacağız. Ailelerine başsağlığı diliyorum.”

“Ölenler dövüşerek öldüler...” diye devam edecek zannettim! Zaten her katliamdan sonra “Gereken neyse yapılacak”, “Soruşturma başlatıldı.”, “gereken tedbirleri alacağız” cümleleri kuruluyor.

“Kobanê’nin düşmemesi için ne gerekiyorsa da elimizden geleni yaparız.”

Elinden geliyorsa hiçbir şey yapma küçük bey! Zaten ne yaptıysanız hep sizin tarafınızdan gelişti. Tırlarla, trenlerle malzeme götürmeyip sınırları tutsanız o da kâfidir Kobanê için!

Mustafa SUPHI'nin TKP' sinin

Anısına

Ülkemiz topraklarında Komünist Hareket'in ilk tohumları Mustafa Suphi ve yoldaşlarının emekleriyle 10 Eylül 1920'de atıldı. İttihat ve Terakki'ye muhalefet etmekten sınır dışı edilen Mustafa Suphi'nin Rusya topraklarında tanıştığı Bolşeviklerden ve Ekim Devrimi'nden etkilenerek edindiği politik çizgi onu ve yoldaşlarını 10 Eylül 1920'de Bakü'de Türkiye'den gelen sosyalist grupların temsilcileri ile TKP'yi kurmaya itmişti. Bu kongrede Mustafa Suphi TKP Genel Sekreteri seçildi.

TKP'nin ortaya çıktığı koşullar incelendiğinde önümüze son iki yüzyılı kapitulasyonlar adı altında emperyalizme göbekten bağlanarak geçiren bir devlet gerçekliği ortaya çıkıyor. Bu devlet (Osmanlı) son yıllarında özellikle aydınlar ve subaylar arasındaki batı kökenli fikirlerin yayılmasına şahit oldu. Bu fikirlerden biri de İttihat ve Terakki Partisi'nin ve günümüz TC'sinin temellerini oluşturan Kemalizm'in ilk nüveleridir. Bu ırkçı fikir, Anadolu'yu başta "Müslüman olmayan bütün halklardan temizleyerek"(!) yeni bir "Türk yurdu yaratma" peşine düştü. Ve başta Ermenilere yönelmek üzere katliamlara girişti. Bu kanlı fikirleri ve Alman emperyalizmine olan yakınlıkları onları 1.Emperyalist Paylaşım savaşına sürükledi.

Mustafa Suphi ve yoldaşları ise tüm bu savaş ortamında çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluşunun tek yolunun her milliyetten işçi ve köylü ittifakının bir Komünist Parti'nin önderliğinde mücadele etmesiyle geleceğine inanıyorlardı. Bu yol da onları TKP'yi kurmaya itti.

Mustafa Suphi, 1.Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenik çıkan Osmanlı'nın topraklarını işgale kalkan emperyalistlere karşı bir direniş örmek için Azerbaycan'da sürgündeki yoldaşlarıyla beraber bir ordu kurdu. TKP, 4.000'e yakın üyesi, 25.000 kişilik kitle desteğine sahipken Anadolu'ya geçme kararı alır. Mustafa Suphi başkanlığındaki TKP MK, kendisinin ve yoldaşlarının canına mal olacak bir hata yaparak, Anadolu'ya geçiş için Mustafa Kemal'le irtibata geçti. Mustafa Kemal'in daveti ile Anadolu topraklarına giren Suphi adını atar atmaz linç girişimleriyle karşılaşır. Bu linç girişimlerinin birçoğu bizzat Kâzım Karabekir tarafından halkın kışkırtılmasıyla düzenlenmiştir. Kars ve Erzurum'da karşılaştığı linç girişimleri sebebiyle Trabzon'a oradan da gemi ile Samsun'a ardından da Ankara'ya geçmeye çalışır. Ancak Trabzon'a geldiğinde kendisini linç etmek isteyen kızgın bir kalabalıkla karşılaşır. Apar topar bindikleri gemide ise kendile-

rini Yahya Kaptan beklemektedir. Burada Yahya Kaptan ve adamlarının saldırısına maruz kalarak 15 yoldaşıyla birlikte katledilir.

15'lerin katledilmesiyle birlikte partinin başına Şefik Hüsnü revizyonisti geçer. TKP İlerleyen yıllarda kapatılıp yasadışı ilan edilmesine rağmen, Şefik Hüsnü, 15'leri katleden ve partiyi kapatan Kemalizm ile hesaplaşmaya girmemiştir. O günden bugüne kadar Türkiye solu içerisinde yer alan Kemalizm ile hesaplaşamama ve bağlarını koparamama hastalığının ilk mirasçılığını üstlenirler. 1959 yılına kadar Şefik Hüsnü'nün kontrolünde olan parti ölümüyle birlikte kadroların bir kısmı yurtdışından örgütlenmeye, bir kısmı ise TİP içinde faaliyet göstermeye başlar.

Mustafa Suphi'nin TKP'sini incelediğimizde ise hataları olsa dahi Marksist-Leninist bir Bolşevik parti karşımıza çıkıyor. O günün koşullarını iyi değerlendiren ülkedeki devrimin işçi ve köylü ittifakıyla gerçekleştirebileceğini, halk ve halk düşmanları katmanında gördüğü sınıfların doğru değerlendirilmesiyle, tasfiye olmamış feodalizme karşı duruşuyla, Türkiye'deki devrimin dünya proleter devriminin bir parçası olarak görmesi, ulusal sorunda ise Kürt ulusunu ve Kürdistan'ı tanıyan bir noktada durmasıyla tam bir Bolşevik partidir. O günün koşullarında Marksist-Leninist bir parti olarak ayakları üzerinde durulan TKP'nin, şuan kendisinin adına ve mirasını sahiplenmeye çalışanlarla, günümüzün sosyal şovenizminin temsilcileriyle yapanlarla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur.

Mustafa Suphi TKP'inde devrim, geniş işçi ve köylü yığınlarının ortak mücadelesi üzerine kuruludur. O zamana ait parti belgeleri incelendiğinde ülkedeki sosyo-ekonomik durum feodalizmi tasfiye edememiş, halkın çoğunluğu tarım ile uğraşan, kırsal kesimdeki yoksul köylülerin, bazı şehirlerde bulunan sanayi işçilerinin, küçük mülk sahiplerinin, şehir ve kır küçük burjuvazisinin, feodal düzenin kalıntılarına, büyük mülk sahiplerine ve fabrikatörlere karşı vereceği mücadele hattını doğru bir şekilde çizmiştir.

TKP'nin dönemin savaş koşulları içinde, bin bir zorlukla boğuşarak, çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye halkının kurtuluşu uğruna yürüttüğü amansız mücadele, kavga bayrağımız olmaya devam edecektir.

Mustafa Suphi TKP'sinin ihtilalci ruhu bugün yolumuza aydınlatmaya devam ediyor.

**"Göğümde 15 yara var!
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!..
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!"**

Nayım

Ciwanên Demokratên Nû

Kovara Mehane a Siyastî bo Ciwanan | Hejmar 188 | Kewçêr 2014 | ISSN: 1302-7506

2 TL

12 Eylûl'den
Bugüne

“YOK”
Oluş İstemiyoruz!

www.partizanarsiv.net